

Rose

มิติประตู่แห่งห้วงอวกาศ
荷马的门

木更木更 Mu Geng Mu Geng

เขียน

ธมน

แปล

115014 ดัชนีกราฟิกสัตว์

คำนำสำนักพิมพ์

มิติประตูแห่งห้วงอวกาศ หรือชื่อตามต้นฉบับคือ “ประตูโฮเมอร์” (Homer Door) เป็นงานแนวไซไฟซึ่งกล่าวถึงเรื่องราวหลังภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่ทำให้โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ และการก่อตั้งกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ภายใต้ชื่อ “กระเรียนขาว” ซึ่งมีการกิจประกอบโลกกลับคืนมาผ่านการใช้ “ประตูโฮเมอร์”

ภารกิจนี้ตกอยู่กับ **เยี่ยหลิน** ผู้สูญเสียความทรงจำ และต้องเข้ามาพัวพันกับผู้บุกเบิก **โครนอส** ที่อารมณ์ไม่มั่นคงและพร้อมจะฆ่าคนได้ทุกเมื่อด้วยเหตุผลสุดแสนประหลาด...เท่านั้นยังไม่พอ ดูเหมือนว่าผู้บุกเบิกที่อารมณ์บ้าคลั่งคนนี้ยังจ้องจะ “งาบ” เขาตลอดเวลา

แต่เกริ่นเรื่องก็รู้สึว่าเป็นคู่ที่มีเคมีน่าติดตามแล้ว แต่ความน่าสนใจคือคุณ Mu Geng Mu Geng ผู้เขียนสามารถร้อยเรียงเรื่องราวทั้งหมดให้มีความกลมกล่อมลงตัว ครบสมบูรณ์ในหนึ่งเล่ม ทั้งยังแฝงอารมณ์ขันและความมีสีสันของตัวละคร จนทำให้नियाรักแนวไซไฟนี้อ่านไม่ยากเลย แถมเรียกได้ว่าโรแมนติคมาก

เอกภพอันไร้ขอบเขตและเต็มไปด้วยปริศนา มักนำพาความงดงามและความโรแมนติคได้เสมอ สุดท้าย “ประตูโฮเมอร์” นี้จะนำไปสู่การค้นพบอะไร ไปติดตามกันเลย

Rose

จากใจนักเขียน

親泰國讀者！

你們好呀，我是穆耿。作者極極
靜。很高興也很感謝大家
購買《穆耿》。我會繼續努力堅持創作！

穆耿

ถึงผู้อ่านชาวไทยที่รักทุกท่าน
สวัสดี ฉันคือผู้เขียนเรื่อง“ประตูปะเมอว์”
ดีใจและขอบคุณทุกท่านมากๆ ที่ซื้อ“ประตูปะเมอว์”
ฉันจะพยายามอย่างเต็มที่และยืนหยัดเพื่อทุกคน!
รักนะ

— Mu Geng Mu Geng

ประตูลิเมอร์

“โลกที่มนุษยชาติดำรงชีวิตอยู่คือดาวเคราะห์ที่น้ำเงินที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึงสี่พันสามร้อยล้านปี เป็นดาวเคราะห์ลำดับที่สามในระบบสุริยะอยู่ห่างจากดวงอาทิตย์หนึ่งร้อยห้าสิบล้านกิโลเมตร...”

เยี่ยหลินหันแท็บเล็ตไปอีกทางหนึ่ง ห้องเรียนสโลปที่เขาอยู่มีคนนั่งประปราย การฉายภาพด้วยโปรเจกเตอร์เป็นการฉายจากบนลงล่างเหมือนฝักบัวอาบน้ำ ส่วนภาพที่ฉายเป็นภาพสามมิติที่เหมือนจริงจนชวนหลอก

เพื่อนที่เข้าเรียนด้วยกันอายุห่างจากเขามาก แต่เขายังนับว่าอยู่ในกลุ่มที่ค่อนข้างปกติ

“นายจำได้แค่ไหนแล้ว” อยู่ๆ ใครบางคนที่อยู่ด้านข้างก็ถามเขาเบาๆ

เยี่ยหลินนึกชื่อของคนคนนี้อยู่นาน กระทั่งอีกฝ่ายยื่นมือออกมา “ฉันชื่อเฉินตั่ว หมายเลข 349” เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งที่ก่อนเอ่ยต่อ “เพิ่งถูกขูดออกมาเมื่อเดือนที่แล้ว”

ที่เรียกว่า “ขูดออกมา” ก็หมายความว่าตามตัวอักษร

ตอนนี้เป็นศักราชใหม่ปี 230

ส่วนก่อนหน้านี้ อธิบายให้เข้าใจง่ายหน่อยคือโลกได้พังพินาศไปแล้ว

โปรเจกเตอร์ยังคงทำงานอย่างต่อเนื่อง เสียงพากย์ของเอโอประหลาด

มาก เป็นเสียงที่ก้ำกึ่งระหว่างชายกับหญิง “หลังจากที่โลกแตกสลาย นักวิทยาศาสตร์กลุ่ม ‘กระเรียนขาว’ ได้สร้างรูหนอนเทียม¹ โดยใช้ขั้วโลกเหนือเป็นจุดเอกฐาน² เพื่อสร้างพื้นที่ดำรงชีวิตแห่งใหม่ จากนั้นศักราชใหม่ปี 96 บริเวณเส้นศูนย์สูตรของโลกก็เกิดแผ่นดินไหว ประชากรหลายหมื่นคนถูกย้ายไปอยู่ในแคปซูลกู้ชีพและฝังอยู่ในพื้นที่เย็นจัด...”

เงินตัวฟังมาถึงตรงนี้ก็แค้นหัวเราะ “ฉันคือลำดับ 349 ที่ถูกขุดออกมาจากพื้นที่เย็นจัดนั่น”

“ฉันลำดับที่ 23” เยี่ยหลินพึมพำ เขาถือว่าเป็นรุ่นพี่ที่ถูกขุดขึ้นมาเกือบหนึ่งปีครึ่งแล้ว แต่ที่เพิ่งมาเข้าเรียนช่วงนี้เป็นเพราะแคปซูลกู้ชีพของเขามีปัญหาบางอย่างทำให้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัส สูญเสียความทรงจำไม่พอยังเสียโฉมอีกต่างหาก หากไม่ใช่เพราะโชคดีที่เขาไม่เอกสารพิสูจน์ตัวตนติดมาละก็ ตอนนี้เขาคงเป็นเพียงหมายเลข 23 เท่านั้น

เงินตัวพยักหน้า “นายดังมาก”

เยี่ยหลิน “?”

เงินตัว “นักเรียนที่ใช้เวลานานที่สุดในการปรับตัวกับอารยธรรมใหม่แกมยังสอบไม่ผ่านด้วย”

เยี่ยหลิน “...”

เรื่องนี้จะโทษเขาไม่ได้ เพราะเขาทำอะไรไม่ได้เลย แคปซูลกู้ชีพทำลายสมองของเขาไป ในเอกสารส่วนตัวระบุว่าเขาเป็นวิศวกรยานยนต์ แต่เมื่อเข้าเรียนหลักสูตรที่เกี่ยวข้อง เขากลับพบว่าตัวเองฟังไม่เข้าใจแม้แต่คนเดียว

การสูญเสียความทรงจำที่ว่า ไม่ใช่แค่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างจำไม่ได้ว่าตัวเองเป็นใครหรือเคยทำอะไรมาก่อน แต่เยี่ยหลินไม่รู้จักรักโลกนี้เลย

ตัวอย่างเช่น เขาอยู่ตรงนี้ อยู่กลางเมืองใต้ดินที่โปร่งใสราวกับ

¹ Wormhole คือแนวคิดเรื่องเส้นทางลัดข้ามจักรวาล ซึ่งเกิดจากการบิดเบี้ยวพับตัวของปริภูมิ-เวลา (Space and Time) ตามทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปของไอน์สไตน์

² Singularity เป็น “สถานที่” ในปริภูมิ-เวลาที่สนามความโน้มถ่วงของเทห์ฟากฟ้าถูกคาดการณ์ไว้ว่ามีค่าเป็นอนันต์

มหาสมุทรกระจกอันไร้สิ้นสุด และมองเห็น “ดวงจันทร์” สีดำบนฟ้าผ่านช่องรับแสงได้ชัดเจน

แต่สำหรับเยี่ยหลิน นี่เป็นโลกที่ไม่คุ้นตาและเหนือความคาดหมายโดยสิ้นเชิง

หลังเลิกเรียน เงินตัวเดินตามเยี่ยหลินผ่านทางเดินทอดยาว สถานที่ที่พวกเขาอยู่คือพื้นที่ครึ่งล่างของเส้นศูนย์สูตร หลังเกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหว มนุษย์ผู้รอดชีวิตต่างอพยพไปยังซีกโลกเหนือ เนื่องจากมีการพึ่งพหลายที่มากเกินไป ตอนนี้จึงเหลือผืนดินไม่ถึงครึ่งที่มวลมนุษยชาติดำรงชีวิตได้ และผืนดินที่เหลือนี้ยังแบ่งออกเป็นเมืองด้านบนกับเมืองด้านล่าง ใต้แกนเส้นศูนย์สูตรใหม่ลงไปคือม้าไม้ หัวใจดวงใหม่ของโลก

“ดวงจันทร์” สีดำลอยอยู่บนท้องฟ้า เมืองม้าไม้ทั้งเมืองมีรูปทรงพีระมิดกลับหัว พื้นที่ส่วนใหญ่ที่อยู่ใกล้เส้นศูนย์สูตรเป็นบันไดโปร่งใส คนที่เรียนและทำงานอยู่ที่นี่สามารถเห็นท้องฟ้าที่ค่อนข้างปกติผ่านช่องรับแสงได้

ทุกครั้งที่ผ่านมาช่องรับแสง เยี่ยหลินจะอดเงยหน้ามอง “ดวงจันทร์” สีดำดวงนั้นไม่ได้ มันคือรูหนอนเทียมที่มีชื่อว่าประตูไฮเมอร์

“คนกลุ่มสุดท้ายเข้าไปเกือบสองปีแล้ว” เงินตัวมองตามสายตาของเขาก่อนเอ่ย

ประตูไฮเมอร์จะเปิดทุก ๆ สามสิบสามเดือนและสุ่มเลือกมนุษย์เข้าไปในรูหนอน หลังจากโลกแตก เศษชิ้นส่วนที่แตกออกไม่ได้หลุดออกจากโลกโดยสมบูรณ์ ถ้าให้เปรียบเทียบก็เหมือนกับวงแหวนดาวเคราะห์ของดาวเสาร์ หว่าภายในม้าไม้ไม่สามารถเห็นทัศนียภาพมหัศจรรย์ที่วาดได้ เงินตัวบอกว่าต้องไปเมืองด้านบนเท่านั้นจึงจะเห็น

“กระเรียนขาวต้องการประกอบโลกขึ้นมาอีกครั้ง” เงินตัวเห็นเยี่ยหลินเหมือนจะสนใจเรื่องนี้จึงอธิบาย “ตอนนี้พื้นที่ส่วนล่างทั้งหมดของม้าไม้เป็นสถานีศูนย์กลางวงโคจรแรงโน้มถ่วงขนาดใหญ่ เมื่อเข้าไปในประตูไฮเมอร์มนุษย์จะถูกส่งไปยังรูหนอนที่อยู่บนชั้นส่วนวงแหวนที่แตกออก จากนั้นก็หา...

“หา...” เงินตัวติดขัด จึงเริ่มพลิกดูหนังสือ

เยี่ยหลินเหลือบมองอีกฝ่ายก่อนเอ่ยต่ออย่างเป็นธรรมชาติ “หาจุด
เอกฐาน จากนั้นใช้รหัสมอร์สส่งพิกัดผ่านคลื่นความโน้มถ่วงกลับมา เรา
จะคำนวณค่าแรงโน้มถ่วงตามพิกัดนั้นและสร้างวงโคจรแรงโน้มถ่วงใหม่
ก่อนดึงชิ้นส่วนให้กลับไปอยู่ในการโคจรรอบตัวเองของโลก ตามด้วยกำจัด
รูก้อนและประกอบโลกเข้าด้วยกันอีกครั้ง”

เงินตัวกะพริบตาปริบๆบอกว่า “นายห้องได้คล่องมาก” และถามอีก
“นายเคยเรียนฟิสิกส์มาก่อนหรือ”

เยี่ยหลินถอนหายใจ เอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “เปล่า ฉันเป็นวิศวกร
ยานยนต์”

เงินตัว “...”

ก่อนหน้านี้เคยบอกไปแล้วว่าเมืองมั่วไม่มีขนาดใหญ่มาก นอกจาก
ชั้นบนที่เกือบจะขนานกับแกนเส้นศูนย์สูตรใหม่แล้ว ยังมีชั้นล่างๆที่ลึกลงไป
ยิ่งยดพิระมิดกลับหัว ผู้รอดชีวิตที่ถูกขุดจากพื้นที่เย็นจัดจะเรียนรู้อารยธรรม
ของโลกใหม่อยู่ในเมืองมั่วไม้ หลังจากปรับตัวแล้วจึงจะสามารถกลับสู่สังคม
มนุษย์ทั่วไปในชีกโลกเหนือได้

เยี่ยหลินกับเงินตัวต่างมีคู่มือสรุปบทบาทของประตูดโฮเมอร์ไว้อย่าง
ละเอียด นอกจากเป็นรูก้อนเทียมแล้ว มันยังเป็นเอไออัจฉริยะขนาดใหญ่
ที่ให้บริการมนุษย์ในสังคมแบบครบวงจร มันบันทึกดีเอ็นเอของมนุษย์ทุกคน
และใช้อำนาจรัฐภายใต้การจัดการที่ไม่มีรัฐบาล

“ถ้าเกิดอาชญากรรมจะอย่างไร ตอนนี้เมืองด้านบนสงบสุขมากเลย
หรือ” เยี่ยหลินไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้นัก

เงินตัวคิดว่าเยี่ยหลินคงไม่ตั้งใจเรียน “โฮเมอร์ก็คือรัฐบาลของเรา
เป็นองค์กรที่คอยดูแลความสงบสุขของมนุษยชาติอย่างยุติธรรม มี
ประสิทธิภาพ และสมบูรณ์แบบ” เงินตัวกล่าวเสริม “นั่นคือตำรวจจักรกล
ที่มนุษย์ไม่สามารถเอาชนะได้”

เยี่ยหลิน “...ตอนนี้มีประชากรอยู่เท่าไร”

เงินตัว “ไม่ถึงสามสิบล้านคน เหมือนแคนาดาในศตวรรษที่ 21 ใหม่”

เยี่ยหลินขมวดคิ้ว เงินตัวเลยยกตัวอย่างต่อ “ก็อย่างเช่นเวลานาย

ไปหาหมอในเมืองด้านบน หมอที่ตรวจดูลิ้นของนายอาจจะเป็นเอไอทั้งหมด”
เยี่ยหลินคิดว่าแบบนั้นไม่ค่อยดีนัก เพราะถ้าวิศวกรยานยนต์อย่างเขา
ไปเมืองด้านบนก็หมายถึงตกงาน

“ที่มันไม่มีงานให้ทำไหม” เยี่ยหลินถามเพื่อเอาไว้

เงินตัว “ที่นี่มีมนุษย์เยอะกว่าหน้อย แต่ทุกคนเป็นนักวิทยาศาสตร์
ที่สืบทอดเจตนารมณ์ของกระเรียนขาว งานที่ว่าก็คือการประกอบแผนที่”

พวกเขาคงไม่ต้องการวิศวกรยานยนต์...เยี่ยหลินคิดอย่างหมดหวัง

ในคู่มือมีหลายสิ่งหลายอย่างรวมถึงเรื่องการ “เปิดประตู” ที่มีรอบระยะ
เวลาทุกสามสิบสามเดือน หลังจากทำความเข้าใจเบื้องต้น เยี่ยหลินก็รู้สึกว่
มีความเสี่ยงสูงมาก แต่เงินตัวกลับไม่เก็บมาใส่ใจ

พวกเขาเรียนรู้และใช้ชีวิตอยู่ในศูนย์ฟื้นฟูอารยธรรมมนุษย์ของม้าไม้
โรงอาหารสำหรับกินมื้อกลางวันมีขนาดใหญ่โตจนเยี่ยหลินไม่อาจสรรหา
คำมาบรรยายได้ เขาเป็นว่ามั่นทั้งใหญ่ทั้งสว่างไสว กระจกสีครามที่อยู่
โดยรอบก็ให้ความรู้สึกคล้ายกับแช่อยู่ในทะเล

“ฉันเคยได้ยินคนที่กลับมาพูดถึงที่นั่น” เงินตัวส่งสติกเนื้อแกะ
หุ่นยนต์ทำอาหารมีลักษณะพิเศษมาก แผงควบคุมของมันเป็นรูปวงรี
มีแขนกลเกือบสามสิบแขนกระจายอยู่โดยรอบ บนหัวสวมหมวกเซฟกปิดไว้
ดูแล้วเหมือนเซฟเมงมูสาว

เยี่ยหลินประหลาดใจ “เคยมีคนที่กลับมาด้วยหรือ”

เงินตัวมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ “ก็ต้องกลับมาอยู่แล้วสิ ควรจะ
บอกว่าคนส่วนใหญ่กลับมาอย่างปลอดภัยมากกว่า ไฮเมอร์มีกลไกป้องกันตัวให้
เหมือนเวลาที่นายเล่นเกม มันจะบันทึกตัวอย่างดีเอ็นเอของนายไว้ ก่อนส่ง
นายเข้าไปในฉากหนึ่งของเกม นายจะมีสามชีวิต ถ้านายทำภารกิจไม่สำเร็จ
และต้องถอนตัวกลางคัน ไฮเมอร์จะบังคับส่งนายออกจากกรุหนอนตามพิกัด
ของนาย”

เยี่ยหลินเข้าใจแล้ว “ตัวมนุษย์เองก็เป็นจุดเอกฐานอย่างหนึ่ง ถึงจะ
ไม่มีวิธีการส่งข้อมูลใดๆ จากภายในรูหนอน แต่รูหนอนก็แก้ปัญหาในเรื่องนี้
ผ่านดีเอ็นเอและคลื่นความโน้มถ่วง ส่วนเวลาที่อยู่ภายในนั้นอาจจะเป็น

สองสามปีหรือหลายสิบปี อันที่จริงรูทนอนก็คือช่องว่างของปริภูมิ-เวลาเหมือนเราย้ายจากเวลาที่จำกัดไปสู่เวลาที่ไร้สิ้นสุด เพราะนั่นพอมนุษย์เข้าไปในรูทนอน เวลาของโลกจึงไม่มีผลต่อพวกเขาสิ้นๆ”

เงินตัวกะพริบตา “นายเป็นวิศวกรยานยนต์จริงๆ เหนอ”

เยี่ยหลินเลือกมีทบออล วางถ้วยลงในถาดแล้วตอบอย่างใจเย็น “หนึ่งปีหลังจากตื่นขึ้นมา ฉันดูเรื่อง*อินเตอร์สเตลลาร์*³ เป็นร้อยรอบแล้ว”

เยี่ยหลินคิดเสมอว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ดีทีเดียว ถ้าไม่ใช่เพราะดูไปร้อยรอบแล้วละก็นะ

อย่างตอนนี่ โลกก็มัวงแหวนคล้ายดาวเสาร์ ไม่มีใครรู้ว่าบนวงแหวนมีรูทนอนปรากฏขึ้นมากแค่ไหน และภายในรูทนอนจะเกิดหลุมดำขึ้นอีกเท่าไร นึกไม่ถึงว่ามนุษย์ยังมีความหวังลมๆ แล้งๆ ที่จะประกอบสิ่งเหล่านี้กลับคืนมาอีก...แต่สิ่งที่อัศจรรย์ยิ่งกว่าคือ ไม่นึกเลยว่าพวกเขาจะอดทนยืนหยัดมาได้ขนาดนี้ แถมยังสร้างวงโคจรแรงโน้มถ่วงโลกได้ด้วย หากจะประทับประคองโลกให้อยู่อุดไปอีกหมื่นปีก็คงไม่มีปัญหาอะไร

ยังมี “กระเรียนขาว”

นี่เป็นหนึ่งในคำที่เงินตัวพูดถึงบ่อยที่สุด

เยี่ยหลินแตกต่างจากคนอื่น ตอนที่ตื่นขึ้นมาเขาสูญเสียความทรงจำอย่างว่าแต่กระเรียนขาวพวกนั้นเลย แม้แต่กระเรียนขาวที่เป็นสัตว์จำพวกนกเขาก็นึกไม่ออกแล้วว่ามันมีหน้าตาอย่างไร

แต่เงินตัวจำได้ ก่อนเกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวเขายังเป็นนักศึกษาธรรมดาๆ ประวัติศาสตร์ตั้งแต่ปีแรกที่โลกเริ่มแตกร้าวจนถึงปี 96 อันเป็นช่วงก่อนเกิดภัยพิบัติการรอยเลื่อน ล้วนเป็นวิชาบังคับของระบบการศึกษาภาคบังคับเก่าปี

“กระเรียนขาวเป็นกลุ่มคนห้าคนกลุ่มแรกที่เริ่มประกอบแผนที่”
เนื่องจากเงินตัวกินข้า เยี่ยหลินจึงได้แต่รอเขา

³ *Interstellar* (ชื่อไทย : อินเตอร์สเตลลาร์ ทะยานดาวกู้โลก) ภาพยนตร์แนววิทยาศาสตร์ กำกับโดยคริสโตเฟอร์ โนแลน

“ไม่เคยเปลี่ยนคนเลยเธอ” เยี่ยหลินอดถามไม่ได้

เงินตัวยักษ์ไหล “ก็อย่างนี้นายพูดแหละ เพราะความถี่ในการเข้ารูนอนทำให้เวลาของพวกเขาต่างจากคนธรรมดาอย่างเรา ตอนนั้นยังไม่มีไฮเมอร์ แต่เพื่อร่นระยะเวลาในการเดินทางทะลุมิติ กระเรียนขาวเลยสร้างรูนอนเทียม”

เยี่ยหลินตระหนักได้ทันทีว่าในปลายศตวรรษที่ 21 ยานอวกาศมีความสามารถในการเดินทางข้ามมิติเวลาแล้ว แต่การผ่านรูนอนไปยังพื้นที่อื่นโดยตรงยังคงไม่มีประสิทธิภาพมากนัก เพื่อไล่ตามความเร็วในการพังทลายของโลกให้ทัน การสร้างรูนอนให้เป็น “ประตู” นั้นย่อมฉลาดกว่าจริงๆ

กระเรียนขาวประกอบข้าวโลกได้กลับคืนมาสำเร็จและรักษาแรงโน้มถ่วงโลกไว้ได้ จึงทำให้ดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่กำลังอยู่ในสภาพร่อแร่มีชีวิตรอดอีกครั้ง

“พวกเขาคือเทพเจ้าแห่งจักรวาลใหม่” เงินตัวสรุป “น่าเสียดายที่ไม่มีใครรอดจากภัยพิบัติ”

จักรวาลใหม่ปี 96 อยู่ๆ ซีกโลกใต้ก็แตกร้าวอย่างรวดเร็ว กระเรียนขาวทั้งหมดสละชีวิตในภัยพิบัติครั้งนั้นอย่างกล้าหาญ

“แน่ใจหรือว่าพวกเขาตายกันหมด” เยี่ยหลินส่งถาดอาหารคืนให้เซฟแซนกลที่เหมือนแมงมุมตัวนั้น สัญญาณไฟสีเขียวของมันสว่างขึ้น แผงควบคุมแสดงความชื้นซึมต่อจานเปล่า

เงินตัวดูชื่นชมเหล่าวีรชนมาก เขาพูดเสียงเศร้า “หลังจากภัยพิบัติผ่านพ้นไป สิ่งแรกที่นักวิทยาศาสตร์ผู้รอดชีวิตทำคือชุดแคปซูลกู้ชีพของพวกเขาออกมา แต่น่าเสียดายที่ทั้งหมดว่างเปล่า”

การก่อตั้งอารยธรรมใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย กระเรียนขาวใช้เวลาเกือบหนึ่งร้อยปีกว่าจะพุ่มพฟ้าอารยธรรมโลกขึ้นใหม่อีกครั้ง แต่เพราะภัยพิบัติจากรอยเลื่อนครั้งเดียวแทบจะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมดสิ้น โชคดีที่ก่อนหน้านี้กระเรียนขาวแจ้งเตือนล่วงหน้า ทั้งยังเก็บรักษาข้อมูลของไฮเมอร์ไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ รวมถึงยอมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือมนุษย์และกอบกู้ “เชื้อเพลิง” ที่เหลืออยู่ อารยธรรมโลกถึงมีโอกาสกำเนิดใหม่ในอีกหนึ่งร้อยปี

ถัดมา ประตู่โฮเมอร์ยังคงทำงานได้ตามปกติ วงโคจรก็ค่อย ๆ ถูกสร้างจากวงแหวนต้นฉบับหนึ่งวงไปจนถึงวงแหวนที่ห้า

เยียหลินอยากเห็นเหลือเกินว่าวงโคจรแรงโน้มถ่วงหน้าตาเป็นอย่างไรกันแน่ แต่ตอนนี้เขายังสอบใบอนุญาตขับขียานอวกาศไม่ผ่าน เลยไม่สามารถขับยานอวกาศด้วยตัวเองได้

“ไม่ต้องรีบร้อน” เงินตัวปลอมบใจเขา “นายต้องผ่านการประเมินทุกด้านเท่านั้น ประตู่โฮเมอร์จึงจะปลดล็อกดีเอ็นเอของนายเข้าสู่วงล้อเสี่ยงทายของรูหนอน เข้าช้าหน่อยก็ดีแล้วไม่ใช่หรือไง”

เยียหลินเองก็ไม่อาจประเมินได้ว่าคำพูดนี้ถูกต้องหรือไม่ โฮเมอร์ไม่มีทางบังคับให้คนเข้าประตูแน่ แต่เมื่อคุณปฏิเสธที่จะเข้าประตู ไม่ว่าจะอยู่ที่เมืองด้านบนหรือเมืองด้านล่าง มนุษย์คนนั้นก็เหมือนกับตายทางสังคม เพราะพวกเขาจะไม่มีงาน ไม่มีรายได้ ไม่มีประกันภัย ไม่มีกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ถ้าปฏิเสธเข้าประตูหลายครั้ง ตำรวจจักรกลก็อาจถึงขั้นใช้หมายจับ แต่ต้องบอกว่าโฮเมอร์ไม่ได้โหดร้ายขนาดนั้น หากมนุษยธรรมดาได้รับบาดเจ็บสาหัสตอนอยู่ในประตูและไม่สามารถรักษาให้หายเป็นปกติได้ หรือถึงวัยเกษียณและไม่สามารถเข้าไปในประตูได้อีก โฮเมอร์จะล็อกดีเอ็นเอของคนคนนั้นโดยอัตโนมัติและจัดสรรเอไอมาคอยเลี้ยงดูตลอดชีพ

“ฉันก็อยากยื่นขอเอไอสักตัวตอนนี้เลย” เยียหลินถอนหายใจ “เสียตายที่ไม่มีเงิน”

ตอนได้รับเอกสารประจำตัว เขาถือโอกาสตรวจสอบทรัพย์สินส่วนตัวจนพบว่า นอกจากมีบ้านหนึ่งหลังที่ซื้อมาแล้ว ตัวเขาก็เรียกได้ว่ายากจนและล้าหลัง แถมบ้านหลังนั้นเขายังกู้ซื้อมา คักราชใหม่แล้ว แต่บริษัทเจ้าหนี้ช่างเก่งกาจ สามารถแบกรับภาระหนี้ร้อยละห้าปีได้ ยิ่งไปกว่านั้นยังมีน้ำใจไม่ขึ้นดอกเบี้ยมากนักอีกด้วย

นอกจากบ้านหนึ่งหลัง เยียหลินก็ไม่มีญาติที่ไหนอีก หรือควรจะบอกว่ามนุษย์ในคักราชใหม่อย่างพวกเขาไม่มีสิ่งที่เรียกว่าเครือญาติก็ได้... เพื่อให้มั่นใจในจำนวนคนที่ จะเข้าประตูโฮเมอร์และการดำเนินไปของสังคมภายนอก การขยายเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ในปัจจุบันจึงเป็นหน้าที่ของเอไอ

มนุษย์มีหน้าที่แค่ให้ใช้กับสเปิร์ม หลังจากนั้นโรงพยาบาลครบวงจรของมนุษย์ในเมืองด้านบนจะดูแลเรื่องทั้งหมดต่อ ทั้งคัดกรองหน่วยพันธุกรรม ควบคุมอัตราส่วนของเพศ ทารกกับเด็กเล็กจะได้รับการเลี้ยงดูโดยเอไอเสมือนมนุษย์ และได้รับการศึกษาแบบเดียวกัน แน่แน่นอนว่าสุดท้ายบางส่วนก็เติบโตมาไม่ได้มาตรฐาน แต่ด้วยสภาพการณ์ของโลกปัจจุบันคือ เมื่ออายุถึงเกณฑ์แล้วต้องเข้าสู่ระบบวงจรเสี่ยงหายสักครึ่งสองครึ่ง ต่อให้ออกนอกกลุ่มนอกทางแค่ไหน ไฮเมอร์ก็สามารถอบรมสั่งสอนให้ดีขึ้น และกลายเป็นคนสงบเสงี่ยมได้เอง

คาบเรียนบ่าย เยียหลินต้องแยกห้องเรียนกับเงินตัวเนื่องจากอาชีพของเขาคือวิศวกรยานยนต์ จึงต้องไปเข้าเรียนทักษะเฉพาะทาง ส่วนเงินตัวเรียนวิศวกรรมเคมีสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เยียหลินอิจฉาเขาเหลือเกิน

“อนาคตนายจะหางานทำที่ม้าไม้หรือเปล่า” เยียหลินถาม

เงินตัว “วิศวกรรมเคมีก็ไม่ได้เป็นที่ต้องการของเมืองด้านบนเท่าไรหรอก แต่ฉันยังเป็นแค่นักศึกษาปริญญาโท อย่างน้อยก็ต้องสอบให้ได้ปริญญาเอกแหละ”

เยียหลินเงยหน้ามองเด็กบ้าเรียน

เงินตัวดีต่อเยียหลินทีเดียว แถมยังช่วยถามเรื่องการเปลี่ยนสาขาวิชาให้เขาด้วย เพราะหากพิจารณาจากผลการฟื้นตัวด้านต่างๆ ตอนนี้เยียหลินยังไม่เหมาะที่จะทำอะไรทั้งนั้น “หรือนายจะลองย้ายไปสาขายานอวกาศดูเป็นไง มีวิศวกรยานยนต์หลายคนเลยที่ย้ายไป”

เยียหลินคิดครู่หนึ่งก่อนบอก “ฉันจะลองดูแล้วกัน”

นอกจากการเรียนรู้ทักษะเฉพาะทางแล้ว ทุกสัปดาห์เขายังต้องไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลของม้าไม้...ความจริงเหตุผลส่วนใหญ่ที่ทำให้ไม่ผ่านการสอบนั้นอยู่ที่ร่างกายของเขา เพราะอาการบาดเจ็บที่ได้รับก่อนหน้านี้รุนแรงเกินไป แครอดชีวิตมาได้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว

ทั้งสองคนแยกกันตรงทางเดินทอดยาว ตอนที่เดินผ่านช่องรับแสง เยียหลินอดไม่ได้ที่จะเงยหน้ามองข้างบนอีก “ดวงจันทร์” สีดำยังคงลอยอยู่ตำแหน่งเดิม

เมื่อมองนานเข้าก็รู้สึกตาพว้างเล็กน้อย

อันที่จริงที่นี้มีคนเข้าเรียนไม่มากนัก งานชุดคันของพื้นที่เย็นจัดค่อนข้างลำบาก เกือบหนึ่งร้อยปีมานี้พวกเขาเพิ่งชุดผู้รอดชีวิตได้ไม่ถึงสี่ร้อยราย และนี่ยังเป็นเพียงตัวเลขของคนที่ยังมีชีวิตเท่านั้น

ถึงแม้ว่ามาไม่ถึงไม่มีหน่วยงานรัฐบาล แต่นอกจากกระเรียนขาวที่ก่อตั้งโดยนักวิทยาศาสตร์แล้ว ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง นั่นคือผู้บุกเบิก

คนกลุ่มนี้ลึกลับมาก ในคู่มือก็พูดถึงไม่มากนัก แม้แต่เงินตัวยังไม่ค่อยรู้เท่าไร

เยียหลินไม่มีเวลาคิดอะไรไร้สาระ หลักสูตรเฉพาะทางของเขายู่อีกพื้นที่ของมาไม่ซึ่งต้องนั่งรถแม็กเลฟ⁴ในอุโมงค์ใต้ดินไป

เขาเดินตามผู้คนลงไปถึงสถานีเปลี่ยนเส้นทาง ก่อนใช้บัตรประจำตัวแต่ละรายการแม็กเลฟพร้อมกับเปิดดูวันที่และคิวตรวจของโรงพยาบาลในสมุดติดต่อ อยู่ๆสัญญาณเตือนภัยทางอากาศก็ดังขึ้น ใครบางคนวิ่งเฉี่ยวเขาไปจนเกือบทำให้แทบเล็ดหลุดมือ แต่คนที่ตามมาด้านหลังประคองเขาไว้

“ขอโทษที” คนคนนั้นเป็นผู้หญิงวัยรุ่นทಾಯแซ่โด่วสีส้มอมแดง เธอตัวสูงมากจนเยียหลินต้องเงยหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเธอ

“เราต้องขึ้นรถคันนี้ก่อน” เธอบอกพร้อมยกมือ ทำให้เห็นรูปนกระเรียนสีทองบริเวณข้อมือที่ขาวราวกับหิมะของเธอ

เยียหลินคิดว่ามันเป็นรอยสักที่ประหลาด แต่ขณะกำลังจะดูให้ชัดหญิงสาวคนนั้นก็ก้าวเข้าไปยังที่นั่งข้างคนขับแล้ว

คนที่ขึ้นเขาก่อนหน้าอยู่ในห้องโดยสาร เป็นผู้ขายสวมหมวกเก็บรูปร่างสูงสง่าแบบเดียวกัน ฝ่ายนั้นตะโกนว่า “โกลิอัท” ด้วยน้ำเสียงตีด่าครำครำ ทั้งยังไม่เหลียวมองเยียหลินแม้แต่นิดเดียว

เยียหลิน “...”

มีคนอยู่รอบๆ ไม่มากนัก แต่เยียหลินได้ยินคำว่า “ผู้บุกเบิก” กับ

⁴ Maglev เป็นระบบการขับเคลื่อนด้วยพลังแม่เหล็ก ทำให้ยานพาหนะลอยเหนือรางแทนการใช้ล้อ

“สาวร่างยักษ์” แว่วๆ ทว่าเมื่อได้สติกลับมาอีกครั้ง นอกจากแสงสีฟ้าที่สว่างวาบออกมาจากรางแม่เหล็กเนื่องจากความเร็วเกินกำหนดแล้ว ก็มองไม่เห็นอะไรอีก

เดี๋ยวนะ นั่นมันรถที่แตะด้วยบัตรประจำตัวฉัน! งั้นคะแนนใบขับขี่ของฉันก็ต้องถูกหักเพราะความเร็วเกินกำหนดนะสิ! พวกนายกลับมาเดี๋ยวนี้นะ!

ทดลองอ่าน

ผู้บุกเบิก

ในเมืองม้ามี่ที่มีหูกตาอยู่ทั่วทุกหนแห่งนั้น แน่่อนว่าเรื่องที่ดูฝ่าฝืนกฎหมายแบบนี้ย่อมต้องถูกเอไอเข้าควบคุม เยียหลินไม่แน่ใจว่ากลไกรัฐของไฮเมอรันั้นสมบูรณ์แบบแค่ไหนและมีขอบเขตอำนาจเท่าไร อย่างไรก็ตามหลังจากนั้นเพียงครู่เดียว บัตรประจำตัวของเขาก็ได้รับการแก้ไข เขาเพียงต้องไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสแกนรูม่านตา

“บัตรประจำตัวของคุณเยียหลินเป็นรุ่นแรกสุด เราจำเป็นต้องอัปเดตข้อมูล” เนื่องจากหุ่นยนต์เอไอถูกสร้างเลียนแบบมนุษย์ได้สมจริงมาก มนุษย์จึงเปิดใจยอมรับได้ง่าย เยียหลินคิดว่าตัวเองเป็นคนเปิดรับสิ่งใหม่ได้ดี แต่เทียบกันแล้วเขาชอบเซฟแมงมุมสาวที่มีแขนกลสามสิบแขนในโรงอาหารมากกว่า

ตอนนี้เยียหลินสงสัยว่าสองคนที่เจอวันนั้นเป็นใคร

“สามารถตรวจสอบตัวตนของอีกฝ่ายได้หรือเปล่า” เขาถามเอไอ

เอไอตอบกลับมาว่า “รอสักครู่” ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ย “ไม่มีอำนาจเข้าถึง”

เป็นอย่างนี้ เยียหลินก็คงทำอะไรไม่ได้นอกจากปล่อยผ่าน วันนี้เป็นวันนัดตรวจร่างกายของเขา เขาต้องไปแล้ว

เมื่อเทียบกับอาคารของโรงเรียนหรือโรงพยาบาลแห่งอื่น ศาลากลางของม้ามี่นั้นดูไม่โดดเด่นเอาเสียเลย ถึงขนาดสู้สำนักงานเล็กๆ ยังไม่ได้ แถมยังไม่มีกระทั่งแผนกต้อนรับด้านหน้าด้วย

เยี่ยหลินออกมาจากด้านใน ด้านนอกมีประตูลิฟต์เรียงเป็นแถว สามารถเชื่อมไปยังชั้นต่าง ๆ ของม้านี้ไม่ได้ หลังแตะบัตรประจำตัวเรียบร้อยแล้ว เขาก็กดไปที่เซต D

โรงพยาบาลปีฟางเป็นโรงพยาบาลครบวงจรขนาดใหญ่แห่งเดียวของเมืองม้านี้ ที่นี้เชื่อมถึงโรงพยาบาลรอสส์ของเมืองด้านบนได้ แต่สำหรับพวกเขา โรงพยาบาลทั้งสองแห่งเปรียบเสมือนประตูสู่ความตาย เพราะเมื่อวงล้อรูลอนนเสี่ยงทายเริ่มเปิดทำงานในทุก ๆ สองปีครั้ง¹ มนุษย์ของซีกโลกเหนือที่ถูกเลือกก็จะมาที่เมืองด้านล่างแล้วค่อยเข้าไปในโฮเมอร์ เยี่ยหลินเองก็อาศัยอยู่ที่นี้มานานแล้ว แต่เขาไม่ได้เข้าใจในความวิตกกังวลบนใบหน้าของผู้ที่เดินผ่านไปมานัก

จอร์จ หนึ่งในแพทย์ผู้รับผิดชอบและผู้เชี่ยวชาญด้านประสาทวิทยา เป็นคนขาว แน่่อนว่าเขาไม่ได้ดูแปลกตาในสภาพแวดล้อมปัจจุบันที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ

“ช่วงนี้รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือเปล่าครับ” จอร์จถาม

เยี่ยหลินไม่ได้ตอบเพราะถูกนำตัวเข้าไปในเครื่องสแกนซึ่งสามารถเห็นการทำงานของสมองได้ผ่านหน้าจอแอลซีดี เขาจึงทำได้เพียงกะพริบตาบอกว่าตัวเองสบายดีเท่านั้น

จอร์จได้ทำการรักษาส่วนที่เขาเสียความทรงจำไปแล้วอย่างเป็นขั้นตอน แต่ผลการฟื้นฟูของฮิปโปแคมปัส² ยังไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร

เยี่ยหลินบ่น “ผมคิดว่าผมไม่น่าจะใช้ชีวิตรยานยนต์”

จอร์จหยุดปากกาที่กำลังจดบันทึก เขาถามกลับ “คุณนี่อะไรได้แล้วหรือ”

เยี่ยหลินส่ายหน้า “ทักษะทางวิชาชีพของผมไม่ผ่านเกณฑ์”

จอร์จจนปัญญาเกี่ยวกับเรื่องนั้น “คุณสูญเสียความทรงจำ ก็เป็นธรรมดา

¹ ในเรื่องนี้เท่ากับ 33 เดือน

² ส่วนหนึ่งในสมอง ทำหน้าที่เก็บความทรงจำ

ที่จะจำเรื่องพวกนี้ไม่ได้ ฮิปโปแคมปัสก็ไม่ต่างอะไรกับเทปคาสเส็ต ถ้าถูกลบก็หายไป ทำได้แค่บันทึกทับเข้าไปใหม่เท่านั้น”

เยี่ยหลิน “ถึงอย่างนั้นกล้ำเนื้อก็ควรจะมีความทรงจำอะไรบ้างสิ”

จอร์จนั่งคิดครุ่นหนึ่งก่อนปลอบใจเขา “บางทีในช่วงวิกฤต กล้ำเนื้ออาจจะจำได้ก็ได้”

เยี่ยหลินไม่ได้คาดหวังกับสิ่งที่เรียกว่าช่วงเวลาวิกฤตเท่าไร แน่نونว่าสิ่งที่ทำให้ยินดีคือดัชนีชี้วัดร่างกายส่วนอื่นของเขานับว่าดี แม้กระทั่งผลข้างเคียงจากศัลยกรรมตกแต่งก็ไม่มี ผู้เชี่ยวชาญด้านไบโหน้ายังบอกอย่างภาคภูมิใจด้วยว่า นี่แหละคือไบโหน้าเดิมของเขา

แคปซูลกู้ชีพของเยี่ยหลินเสียหายอย่างรุนแรงถึงขั้นไม่เหลือรูปถ่ายสภาพสมบูรณ์สักใบ ดีเอ็นเอที่บันทึกไว้โดยไฮเมอร์ก็เป็นเพียงรูปทรงที่บิดเป็นเกลียวคู่ เยี่ยหลินไม่รู้เลยว่าตัวเองมีหน้าตาเป็นอย่างไร

เขารู้สึกแปลกๆ เมื่อมองไบโหน้าตัวเองในกระจกแล้วเห็นชายชาวตะวันออกทั่วๆ ไปคนหนึ่ง โครงหน้าละมุน เปลือกตาสองชั้นหลบใน และสันจมูกโค้งให้ความรู้สึกเยือกเยิ่งเย็นชา แต่รูปทรงของริมฝีปากกลับชวนให้อยากเข้าหา ซึ่งเยี่ยหลินคิดว่านี่เป็นไบหน้าที่ถือว่าดูดีมากจริงๆ

อันที่จริงเยี่ยหลินอยากกลับไปชีกโลกเหนือมาก เขาไม่คุ้นเคยกับทุกสิ่งทุกอย่างที่นี่เลย และความไม่คุ้นเคยนี้ก็ทำให้เขาไม่สบายใจ ดังนั้นเขาจึงอยากทำความเข้าใจอะไรๆ ให้มากขึ้นภายในระยะเวลาอันสั้น แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นมนุษย์โบราณจากหนึ่งร้อยปีก่อน ยังมีอีกหลายสิ่งในม้ามี่ที่เขาต้องเรียนรู้ รวมถึงวิธีรับมือกับโลกอีกฟากหนึ่งที่อยู่ในประตู่ไฮเมอร์ด้วย

“ความจริงถึงจะกลับไปชีกโลกเหนือก็ไม่มีความหมายอะไร” แม้เงินตัวจะเป็นนักศึกษาปริญญาเอกน้องใหม่ผู้สูงส่งแล้ว แต่วิชาเพื่อการอยู่รอดนี้เขายังต้องมาเข้าเรียนแต่โดยดี นี่ทำให้เยี่ยหลินดีใจ เพราะแสดงว่าเด็กอัจฉริยะก็ไม่ได้ไล่ตามยากขนาดนั้น “ยังไงซะ ถ้าโชคไม่ดี อีกสองปีก็ต้องลงมายุติ”

เยี่ยหลินทำได้เพียงอธิบาย “ฉันอยากไปดูบ้านของตัวเองสักหน่อย”

ในที่สุดเงินตัวก็สนใจขึ้นมา “นายซื้อบ้านไว้ที่ไหน ถ้ากลับไป
ซีกโลกเหนือฉันไปพักบ้านนายได้หรือเปล่า”

“น่าจะได้มั้ง” เยี่ยหลินรำลึกความทรงจำ “บ้านของฉันก็ใหญ่อยู่ ซื่อ
ไว่ตรงเขตลู่จยาจู่ในซางไห่...ตอนนี้ที่นั่นเรียกว่าอะไร”

เงินตัวเข้าใจทันที “ไม่ได้เปลี่ยนชื่อหรอก แต่บ้านจะยังอยู่ไหม
ก็อีกเรื่อง”

เยี่ยหลิน “...”

เงินตัวตอบหลังเขาเบาๆ ด้วยความสงสาร “อย่าเสียใจเลย ไว่เรา
ขึ้นไปได้แล้วค่อยไปดูด้วยกัน ถ้าไม่มีเอไอส์สวัสดิการจริงๆ ฉันจะช่วยสร้าง
ใหม่ให้นายเอง”

เยี่ยหลินถามอย่างตื่นเต้น “แล้วราคายังเท่าเดิมหรือเปล่า”

ทั้งสองไม่สามารถหรือเรื่องราคากันได้มากนัก สำหรับเมืองมาไม
ริชาเอาตัวรอดนั้นสำคัญกว่าทักษะทางวิชาชีพมาก อาจารย์คนใหม่ของ
พวกเขาในคราวนี้จึงเป็นคนที่ว่ากันว่าเคยเข้าไปในประตูไฮเมอร์และค้นหา
พิกัดจุดเอกฐานได้สำเร็จ

เยี่ยหลินรู้สึกว่าการนี้ออกจะอัศจรรย์ไปหน่อย จุดเอกฐานในจักรวาล
ไม่ว่าจะเป็นภายในรูหนอนหรือหลุมดำ มนุษย์ล้วนไม่มีทางเข้าถึงได้ ถึงแม้
จะมั่นใจในพิกัด แต่ด้วยขีดจำกัดของร่างกายมนุษย์ก็ไม่สามารถส่งข้อมูล
กลับมาที่ไฮเมอร์ได้ทัน ทว่าหนึ่งร้อยปีมานี้ วงโคจรแรงโน้มถ่วงถูกสร้างขึ้น
จำนวนมาก อย่างนั้นก็ต้องมีคนเคยพบจุดเอกฐานและส่งพิกัดกลับมาได้
สำเร็จจริงๆ

คงจะมีแต่ยอดมนุษย์ละมั้งที่ทำได้...เยี่ยหลินคิดอย่างปวดหัว

ปมในใจต่อวิชาการเอาตัวรอดของเงินตัวคงจะฝังลึกกว่าเยี่ยหลิน
บรรยายการอธิบายจึงหนักอึ้ง ดูท่านักเรียนหลายคนก็ไม่ได้เต็มใจมากนัก
สีหน้าของทุกคนคล้ายกับกำลังบอกว่า เพื่อเอาชีวิตรอดหรอกนะ เราถึงได้
มาฟังบรรยาย

เยี่ยหลินมองไปทางประตู รอจนมีคนเดินเข้ามา ในห้องเรียนก็เริ่มมีเสียงดังอีกครั้ง เขาจ้องคนที่เดินขึ้นไปบนแท่นบรรยาย ตอนที่อีกฝ่ายหันมา เขาก็พาราวกับเพิ่งได้สติ “...โกลิธ?”

แม้เธอจะเป็นผู้หญิง แต่โกลิธก็สูงเกือบ 190 เซนติเมตร เธอมีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ แต่กลับดูไม่เหมือนมนุษย์จริงๆ

พูดให้ถูกคือ เธอเป็นหนึ่งใน “ผู้บุกเบิก”

ด้วยเหตุนี้ เงินตัวกับเยี่ยหลินจึงได้รับคู่มือแนะนำโครงการเครื่องหมายนำทางเล่มใหม่ ทว่าคำอธิบายเกี่ยวกับผู้บุกเบิกยิ่งคลุมเครือมาก แนวคิดโดยรวมคือคล้ายจะเป็นมนุษย์สายพันธุ์ใหม่ที่เกิดมาจากการของยีนเป็นชนกลุ่มใหม่ที่เหนือกว่าคนธรรมดาในทุกด้าน ทั้งคุณธรรม สติปัญญา สมรรถภาพร่างกาย ความงาม และทักษะการทำงาน

“เหมือนพวกยอดมนุษย์นิดหน่อยแฮะ” เยี่ยหลินแสดงความเห็น “มีหน้าที่พิเศษสำหรับกู้โลกเหรอ”

ทว่าเงินตัวดูจะไม่เห็นด้วย “ความสัมพันธ์ระหว่างกระเรียนขาวกับโครงการเครื่องหมายนำทางในมาไม่แน่นชั้บซ้อนมาก มีทั้งร่วมมือกันและขัดแย้งกัน” ตอนนี้เขาเป็นนักศึกษาปริญญาเอกด้านวิศวกรรมเคมี บางครั้งก็ต้องพบกับสิ่งต่างๆ มากกว่าคนทั่วไป “กระเรียนขาวในปัจจุบันคิดว่า ที่โลกยุคแรกอยู่รอดมาได้เป็นผลงานของกลุ่มกระเรียนขาวยุคแรกสุด ซึ่งเป็นแค่นักวิทยาศาสตร์ที่เป็นมนุษย์ธรรมดา แต่ผู้บุกเบิกจากโครงการเครื่องหมายนำทางเป็นผู้กุมความเป็นความตายของโลกอนาคต เพราะฉะนั้นพวกเขาเลยไม่กินเส้นกันเท่าไร”

เยี่ยหลินเพียงแค่อธิษฐานว่าฉันไม่มีเหตุผล “โลกฟังพินาสจนวนอยู่ระหว่างความเป็นความตายขนาดนี้แล้ว พวกเขายังมีเวลาทำสงครามการเมืองกันอีกเหรอ”

เงินตัว “ที่ไหนมีคนที่นั่นก็มีการเมือง” เขายกไหล่ “แน่นอนว่าไม่นับไฮเมอร์”

เยี่ยหลินมองโกลิธซึ่งอยู่บนแท่นบรรยาย อายแซ่โค้งของเธอในวันนี้เป็นสีม่วงเข้ม ดูเยือกเย็นไร้ความรู้สึกยิ่งกว่าสีส้มในวันนั้นมาก ที่ผ่านมา

วิชานี้รับผิดชอบโดยคนจากกลุ่มกระเรียนขาว ทว่าครั้งนั้นกลับมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของ “ผู้บุกเบิก” คนหนึ่ง ไม่รู้ว่านี่หมายถึงพายุการเมืองภายในได้ปิดฉากลงแล้วหรือเปล่า

“ตอนนั้นมนุษย์ธรรมดาที่เข้าสู่โฮเมอร์ไม่ได้มีหน้าที่หลักในการค้นหาจุดเอกฐาน” พวกเขาดูหนังสือสารคดีโฮเมอร์ของผู้รอดชีวิตจำนวนหนึ่งในช่วงพักระหว่างคาบเรียน “หลังจากโลกแตกสลาย อารยธรรมใหม่และระบบบรรพชาติดีได้พัฒนาขึ้นในรูนอนต่าง ๆ บนวงแหวนดาวเคราะห์ที่ก่อตัวขึ้น เบาะแสทางชีวภาพทั้งหมดข้างต้น พวกเราเรียกมันว่า ‘บทกวีของโฮเมอร์’”

เมื่อเปลวเพลิงของสุริยันลามเลียทั่วผืนฟ้า ข้าเห็นรัศมีของดวงดาราปกคลุมทั่วจักรวาลอันมืดมิดไร้แสง ผืนดินที่อยู่ใต้เท้ากำลังพังทลาย นั่นคือบทกวีของโฮเมอร์ที่เสียหาย...เยี่ยหลินอำนาจแรกในใจ สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่ประโยคสุดท้าย...

มาเถิด เหล่ามนุษย์ที่ยังมีชีวิต มาจับขานมันไปด้วยกัน

โกลิธทกดปุ่มหยุดหนังสือสารคดี เธอไม่แสดงสีหน้าใดๆ แต่เมื่อสายตาสลัดผ่านใบหน้าของเยี่ยหลินกลับชะงักเล็กน้อยอย่างยากจะสังเกตเห็น “ตอนที่พวกคุณเข้าไปในประตูโฮเมอร์ ทุกคนจะได้รับสายรัดข้อมือเอไอที่บันทึกข้อมูลทางชีววิทยาทั้งหมดที่มนุษย์ค้นพบจนถึงปัจจุบันเอาไว้ เมื่อพวกคุณไปถึงสภาพแวดล้อมของอารยธรรมใหม่ สายรัดข้อมือจะบันทึกและเพิ่มข้อมูลที่ยังไม่มีโดยอัตโนมัติ พอพวกคุณกลับมาถึงโลก ข้อมูลนี้จะถูกนำไปศึกษาวิเคราะห์ แล้วส่งต่อให้ผู้ที่จะเข้าประตูในอนาคต” เธอพูดถึงตรงนี้ก็หยุดครู่หนึ่งก่อนถามอย่างเฉยชา “ใครมีคำถามอะไรไหม”

เงินตัวยกมือ “แล้วถ้าพวกเราหาจุดเอกฐานไม่พบจะอย่างไรครับ”

โกลิธทดูเหมือนจะยิ้มเล็กน้อย แต่ก็เป็รรอยยิ้มที่ไร้ความรู้สึก โดยสิ้นเชิง เหมือนเรากำลังยิ้มให้มัดที่พยายามจะเคลื่อนย้ายวัตถุขนาดใหญ่ ไม่ใช่การเย้ยหยัน แต่ชวนให้อึดอัดอย่างบอกไม่ถูก “มนุษย์ไม่จำเป็นต้องค้นหาจุดเอกฐาน แค่พวกคุณนำบทกวีที่เสียหายกลับมาได้บางส่วนก็ขอบคุณสวรรค์แล้ว”

เยี่ยหลินขมวดคิ้ว นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย จึงแอบกระซิบ-

กระซิบกัน

โกลิธก็ไม่ได้อธิบายอะไรไปมากกว่านั้น เธอเริ่มเนื้อหาของหนังสือสารคดีเรื่องใหม่ และกดดอกมองอยู่อีกด้านเงิบๆ

เยี่ยหลินเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ออกจากห้องช้าที่สุด โกลิธยืนอยู่ข้างประตูด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย กระทั่งเห็นเยี่ยหลินสีหน้าจึงเปลี่ยนไป

“ขอบคุณสำหรับรถของนายวันนั้น” เธอยื่นมือให้เยี่ยหลิน “ฉันชื่อโกลิธ”

เยี่ยหลินพยายามสุดกำลังที่จะไม่แสดงออกว่าประหลาดใจที่ได้รับคำขอบคุณ สายตาของเขายุดอยู่ที่แขนของอีกฝ่าย กระเรียนสีทองที่เขาเห็นในวันนั้นติดแน่นอยู่กลางข้อมือของโกลิธ

“มันคือรอยสักเธอ” เยี่ยหลินอดถามไม่ได้

โกลิธมองตามสายตาเขา เธอหัวเราะเล็กน้อยก่อนบอกว่า “เปล่า นี่คือเครื่องหมายของพวกเขา”

เยี่ยหลินไม่ค่อยเข้าใจความหมายของเครื่องหมายนัก ในความคิดเขามันดูเหมือนสัญลักษณ์ลึกลับบางอย่าง ถ้ามันเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนตัวก็คงไม่เหมาะที่จะละลابلะลวง แต่มนุษย์นั้นอยากรู้อยากเห็นเสมอ

“ทำไมมนุษย์ถึงไม่จำเป็นต้องหาจุดเอกฐาน” เยี่ยหลินถาม “เรื่องพวกนี้คืองานพวกคุณเธอ”

สถานที่ที่พวกเขาเข้าเรียนในตอนนั้นคือเซต E ของมาไม้ซึ่งอยู่ในชั้นที่ต่ำกว่าโรงพยาบาลปีฟางเสียอีก ยิ่งลึกลงไปในมาไม้เท่าไรยิ่งมีสถาบันวิจัยมากขึ้น ทว่าทั้งเซต E มีศูนย์วิจัยทางชีววิทยาและฟิสิกส์อยู่ถึงห้าแห่ง แม้แต่สถานที่ที่พวกเขาเข้าเรียนก็ยังเชื่อมต่อกับฐานฝึกขับยานอวกาศแห่งแรกซึ่งสะดวกสำหรับการฝึกภาคปฏิบัติของวิชาการเอาชีวิตรอด

ในแต่ละชั้นจะมีทางเดินทอดยาว โกลิธกับเยี่ยหลินเดินไปด้วยกัน เธอหันตัวพลางก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อสบตากับมนุษย์เพศชายคนนี้ สีหน้าของเธอค่อยๆ อ่อนโยนลง “มนุษย์อ่อนแอเกินไป พวกนายไม่มีทางขับยานอวกาศเข้าใกล้จุดเอกฐานได้”

เยี่ยหลินคิดครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยพร้อมทำไม้ทำมือ “แค่เข้าไปถึงระยะที่กำหนดก็พอ อัลกอริทึมของเอไอในปัจจุบันพัฒนามาขนาดนี้ พวกมันจะคำนวณพิกัดได้ภายในขอบเขตที่กำหนด”

โกลิอัทยืนกราน “แต่ถึงอย่างนั้นก็อันตรายมาก ถ้าพลาดนิดเดียว นายกับยานอวกาศจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ”

เยี่ยหลิน “แต่เรามีกลไกป้องกันตัวเอง ถ้าไม่ไหวจริงๆ ก็ให้ไฮเมอร์ส่งพวกเราออกมาได้”

โกลิอัทคิดว่าเขาไร้เดียงสา แต่เธอยังคงอธิบายอย่างอดทน “กลไกป้องกันจะเริ่มไม่ทำงานเมื่ออยู่รอบจุดเอกฐาน ถ้าไม่คิดจะส่งพิกัดจุดเอกฐานก็ต้องอยู่ห่างจากมัน ไม่งั้นไฮเมอร์ก็ช่วยชีวิตนายไม่ได้”

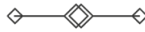
เธอหยุดฝีเท้า รอยยิ้มบนใบหน้าหายไปแล้ว ตอนนี้เองเยี่ยหลินจึงพบว่าดวงตาของโกลิอัทเป็นสีเทาใสเหมือนเมฆครีမ် โกลิอัทจ้องตาเขาพลางเอ่ยเสียงเรียบ “ทางถอยไม่ได้ทำให้มนุษย์กล้าหาญ มีแต่จะทำให้นายอ่อนแอ”

เยี่ยหลินเผยอปาก ก่อนจะถามออกมาในที่สุด “แล้วพวกคุณล่ะ”

โกลิอัทยิ้มอีกครั้ง “พวกเราไม่มีทางให้ถอย เมื่อผู้บุกเบิกเข้าไปในประตูไฮเมอร์แล้วก็ต้องหาจุดเอกฐานให้พบเท่านั้น ไม่อย่างนั้นพวกเราจะกลับมาไม่ได้” เธอเงยไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อซ้ำๆ “ไม่มีใครปกป้องพวกเราได้หรอก”

เขต R (1)

“ใจลอยอะไรของนาย” เงินตัวตั้งเท้าเบิ้ลตบโน้ต๊ะ เหลือบมองสีหน้าของเยี่ยหลินก่อนบิดวิดีโอคอล “เหนื่อยหอรอ”

ไม่แปลกที่เงินตัวจะคิดแบบนั้น เขาเคยเห็นรายงานการตรวจร่างกายของเยี่ยหลินแล้ว สรุปคือดูจากระดับความเสียหายของแคปซูลกัซซิฟในตอนนั้น การที่เยี่ยหลินรอดชีวิตจากภัยพิบัติมาได้นับว่ามหัศจรรย์

เยี่ยหลินเหลือบมองเขาก่อนพูดอย่างไม่ส่ออารมณ์ “ตอนนี้ฉันแข็งแรงมากจนเล่นไตรกีฬาได้แล้ว”

เงินตัวแบ่ปาก “อย่าดีกว่า”

เยี่ยหลินเปิดเท้าเบิ้ลของตัวเอง คำค้นหาค้นหน้าแรกในเว็บไซต์มีแต่คำว่า “โครงการเครื่องหมายนำทาง” “กระเรียนขาว” “ประตูลิเมอร์” และอื่นๆ

เงินตัวเหลือบมองแล้วถามด้วยความสงสัย “นายค้นหาเยี่ยหลินนี่เลยหอรอ”

เยี่ยหลินได้แต่อธิบาย “ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมลิเมอร์ถึงไม่ให้กลไกป้องกันแก่ผู้บุกเบิก”

เงินตัว “คงเพราะมีแต่พวกเขาที่ค้นหาพิกัดจุดเอกฐานนั้นได้ละมัง”

เยี่ยหลินมุ่นคิ้ว “นายรู้หอรอ”

เงินตัววง “นี่เป็นกฎที่ทุกคนรู้ดี นายไม่รู้มาก่อนหอรอ”

“เพราะงานการเสียสละของพวกเขา ก็เลยเป็นเรื่องปกติงั้นสิ” เยี่ยหลิน

เสียงแข็งขึ้นโดยไม่รู้ตัว “ไม่เคยมีใครตั้งคำถามเลยหรือไง”

เงินตัวกลอกตาอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร “โครงการเครื่องหมายนำทางก่อตั้งขึ้นโดยกระเรียนขาวรุ่นแรกสุด ผู้บุกเบิกทั้งหมดที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนี้ล้วนถูกสร้างขึ้นโดยนักวิทยาศาสตร์ห้าคนนั้น และจนถึงตอนนี้ โครงการเครื่องหมายนำทางก็ยังคงดำเนินต่อไป เพียงแต่มีข้อมูลจำนวนมากที่ยังเรียกคืนไม่ได้”

เยี่ยหลินพึมพำกับตัวเอง “ภัยพิบัติแผ่นดินไหว”

เงินตัวชี้ “ใช่ นั่นแหละปัญหา ก่อนเกิดภัยพิบัติ เพื่อป้องกันไม่ให้อารยธรรมถูกทำลาย กระเรียนขาวได้ฝากข้อมูลส่วนใหญ่ไว้กับสามทหารเสือ” พูดมาถึงตรงนี้เขาก็หยุดแล้วตบหน้าผาก ก่อนจะเอ่ยอย่างลึนหัว “สามทหารเสือคืออะไร นายก็คงไม่รู้สินะ”

“นั่นไม่ได้โง่ขนาดนั้น” เยี่ยหลินปิดเทปเล็ต พูดด้วยลีลาเรียบเฉย “หนึ่งในห้าของกระเรียนขาวรุ่นแรกเป็นวิศวกรหุ่นยนต์เอไอสามตัว หน้าตาเหมือนกระเป๋าดูทางล้อลาก สองตัวซึ่งมีขนาดยี่สิบแปดกับยี่สิบหกนิ้ว เข้าสู่ภาวะจำศีลเนื่องจากภัยพิบัติ ตอนนี้อยู่ระหว่างการฟื้นฟูโดยมนุษย์ที่ชั้น G”

เงินตัว “...”

เยี่ยหลินพูดต่อ “แล้วตัวที่ขนาดยี่สิบสี่นิ้วล่ะ”

วันนี้โกลิธไม่ได้มาบรรยาย ผู้ที่มาคือผู้บุกเบิกอีกคน เยี่ยหลินรู้จักเขาเช่นกัน เขาคือชายสวมหมวกเก็บที่แย่งยานพาหนะกับเขา เจ้าของร่างสูงแสนอวดดี

“อะพอลโล” เงินตัวเปิดข้อมูลของอีกฝ่าย “เทพแห่งดวงอาทิตย์ ผู้บุกเบิกรุ่นที่หนึ่ง”

เยี่ยหลินพูดเสียงเบา “ผู้บุกเบิกยังมีแบ่งรุ่นด้วยหรือ”

เงินตัวพยักหน้า “กระเรียนขาวรุ่นแรกเพาะเลี้ยงผู้บุกเบิกรุ่นที่หนึ่งขึ้นมา ผ่านการพัฒนาเป็นเวลาหนึ่งร้อยปีถึงมีผู้บุกเบิกรุ่นที่สี่ในปัจจุบัน”

เยี่ยหลินคิดครู่หนึ่งพลันถาม “หมายความว่าชื่ออะพอลโลเป็นแคร์ทส์

ขึ้นเธอ”

เงินตัว “อย่างที่คุณคิดนั่นแหละ ใช่แล้ว และโกลีธท์ก็คือผู้บุกเบิกรุ่นที่สี่ พวกเขาทุกคนมีความสามารถในการสืบทอดด้วย”

เยี่ยหลินถามต่อว่าความสามารถในการสืบทอดหมายความว่าอะไร แต่ดูเหมือนเงินตัวเองก็ไม่วู้อะไรมากนัก ทั้งสองพูดคุยกันด้วยความสงสัย พักใหญ่ กระทั่งอะพอลโลซานชื่อของเยี่ยหลิน

เยี่ยหลินลุกขึ้นอย่างเกร็งๆ อะพอลโลส่งสัญญาณให้เขาขึ้นไปบนชั้นบันไดที่สูงที่สุด

รูปลักษณ์ของอะพอลโลต่างจากเยี่ยหลิน เขาคือชายรูปร่างมั่งคั่งส่ายเยอร์มัน มองไม่ออกว่าอายุเท่าไร แต่จากการคำนวณของเงินตัว ต่อให้เป็นผู้บุกเบิกรุ่นที่สี่ที่อายุน้อยสุดก็ยังนับเป็นสัตว์ประหลาดอายุเกือบหนึ่งร้อยปี

ท่าทีของชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีบลอนด์ ดวงตาสีมรกตนั้นไม่ถึงว่าเลวร้ายเท่าไร แต่ดูเย็นชาว่าโกลีธท์อย่างเห็นได้ชัด ภายใต้การชี้แนะของเขา เยี่ยหลินเปลี่ยนมาอยู่ในชุดสกินสูท หรือชุดแนบเนื้อที่ทำจากวัสดุพิเศษชนิดหนึ่งซึ่งผู้สวมใส่ไม่จำเป็นต้องถอดเสื้อผ้าในที่สาธารณะ ตอนที่มันบีบอัดมีขนาดเท่ากับสร้อยไขกเกอร์เส้นหนึ่ง ส่วนเวลายืดขยายก็เหมือนนกกอกออกมาจากผิวหนัง

“ชุดเกราะแบ่งออกเป็นสามรูปแบบ รูปแบบ D สำหรับป้องกัน รูปแบบ O สำหรับทำงาน และรูปแบบ C สำหรับต่อสู้” เยี่ยหลินยังไม่ทันปรับตัวให้เข้ากับชุดสกินสูท อะพอลโลก็กดกระเปาะชุดเกราะเสริมพลังบนไหล่ของเขาแล้ว เยี่ยหลินจึงทำได้เพียงแบกกระเปาะไว้และฝึกซ้อมทั้งสามรูปแบบตามคำแนะนำ

ภายใต้แรงโน้มถ่วงปกติของโลก กระเปาะชุดเกราะเสริมพลังที่ไม่ได้ปรับแต่งนั้นมีน้ำหนักมากถึงยี่สิบกิโลกรัม เมื่อสิ้นสุดการสาธิต เยี่ยหลินก็หน้าซีดเผือด เหงื่อไหลเต็มหน้าหยดลงคาง ทว่าอะพอลโลกลับไม่มีทีท่าว่าจะช่วยเหลือสักนิด

เหมือนว่าอีกฝ่ายตั้งใจเล่นงานเขา กระทั่งหมดคาบเรียน เยี่ยหลินก็หมดแรง

สุดท้ายเงินตัวก็ช่วยเขาถอดชุดเกราะออก

ต่อให้เป็นคนของกระเรียนขาว เงินตัวก็ไม่กล้ามีท่าทีล่วงเกินกลุ่มผู้บุกเบิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้บุกเบิกรุ่นที่หนึ่งอย่างอะพอลโล เขาทำได้เพียงแสดงความไม่พอใจผ่านสีหน้าเท่านั้น

อะพอลโลมองเยี่ยหลินที่ถูกขึ้นยืนด้วยขาเส้นเทาอย่างเย็นชา รอให้เขายืนจนมั่นคงแล้วจึงเอ่ยเสียงเรียบ “ระดับสภาพร่างกายของพวกมนุษย์ก็พอๆ กับนายนั่นแหละ ไม่จำเป็นต้องตั้งความหวังให้สูงไป”

เยี่ยหลินอยากจะคุยโวเหลือเกินว่าตัวเองเล่นไตรกีฬา แต่เขาไม่มีแรงแล้วจริงๆ

เงินตัวพูดแทรก “นั่นเป็นเพราะกระเปาะของชุดเกราะเสริมพลังไม่ได้รับการปรับแต่งอย่างถูกต้อง ถ้าปรับแก้เรียบร้อยแล้ว เยี่ยหลินคงไม่สภาพแย่นขนาดนี้หรอก”

อะพอลโลไม่สนใจแม้แต่จะโต้แย้งด้วยซ้ำ เยี่ยหลินรู้ว่าเขาเพิ่งกลับออกมาจากประตูไฮเมอร์ วันที่ใกล้ถึงเที่ยงรถเขา อีกฝ่ายเพิ่งกลับมาได้ไม่นาน และทั้งสองกำลังรีบไปรายงานผลที่เขต Q

ถ้าไม่มีตัวกันทั้งหมดสิบแปดชั้น เรียงตามตัวอักษรภาษาอังกฤษไปจนถึงเขต R บัตรประจำตัวแบบเดียวกับของเยี่ยหลินมีสิทธิ์ไปได้ถึงเขต E เท่านั้น ตั้งแต่เขต F เป็นต้นไปส่วนใหญ่เป็นเขตควบคุมของผู้บุกเบิก แม้แต่กระเรียนขาวเอง หากจะเข้าพื้นที่ตั้งแต่เขต E ลงไป ยังทำได้ก็ต่อเมื่อมีความจำเป็นเรื่องงาน ส่วนชีวิตประจำวันและการเรียนในยามปกติยังคงอยู่ในพื้นที่เหนือชั้น E

พวกผู้บุกเบิกเปรียบเสมือนเทพเจ้าของโลกใหม่ พวกเขาทุ่มหัวใจดวงใหม่ของโลกไว้ พวกเขาเป็นมนุษย์ แต่ในขณะเดียวกันก็เหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับมนุษย์เลยสักนิด

เยี่ยหลินรู้สึกเสมอว่าพวกเขาเกลียดชังมนุษย์

“เรื่องนั้นกลับดูเป็นไปไม่ได้เท่าไร” “ไม่รู้ว่าเงินตัวไปเอาความมั่นใจนี้มาจากไหน “ถึงยังไงพวกเขาก็อยู่ในโครงการเครื่องหมายนำทาง และโครงการนี้ก็เป็นความพากเพียรของกระเรียนขาว สุดท้ายก็แยกกันไม่ขาดอยู่ดี”

วันรุ่งขึ้นหลังจากเยี่ยหลินสาธิตชุดเกราะเสริมพลัง เขาก็ถูกบังคับให้ไปโรงพยาบาลบีฟางในเขต D โดยมีเงินตัวลาหยุดมาเป็นเพื่อน

“บัตรประจำตัวของนายไปได้ถึงเขตไหน” เยี่ยหลินมองป้ายติดหน้าอกของเงินตัวขณะเจาะเลือด

อีกฝ่ายดูภูมิใจเล็กน้อย “ฉันไปได้ถึงเขต Q แล้ว”

เยี่ยหลินตาร้อน เขาชักอิจฉานักศึกษาปริญญาเอกวิศวกรรมเคมีแล้วสิ

เงินตัว “แค่นายย้ายไปสาขายานอวกาศก็อยู่ทำงานต่อที่เมืองด้านล่างได้แล้ว ไว้ได้ใบรับรองการทำงานเมื่อไหร่ สิทธิ์ของบัตรประจำตัวก็จะเปิดเองโดยอัตโนมัติ”

เยี่ยหลินถอนหายใจ พยาบาลเอไอเสมือนมนุษย์เจาะเลือดเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาเอ่ยขอบคุณโดยไม่รู้ตัว จากนั้นพูดกับเงินตัว “แม่แต่รถฉันยังซ่อมไม่ได้เลย ยานอวกาศยังไม่ต้องพูดถึง แค่จ็บยังไม่เคยสักครั้ง”

เงินตัวไม่รู้ว่าจะควรจะปลอบเพื่อนอย่างไร อันที่จริงพวกเขามีช่องว่างระหว่างวัยค่อนข้างมาก แต่เยี่ยหลินเป็นคนที่น่าสนใจมากจริงๆ และอาจเพราะสูญเสียความทรงจำ จึงให้ความรู้สึกแปลกแยกบางอย่างที่น่าสนใจเหมือนกับพวกสัตว์ป่าสายพันธุ์หายาก

ทั้งสองต้องเดินทางเดินของโรงพยาบาลเพื่อไปรับผลตรวจ ตอนนี้เยี่ยหลินค่อนข้างตั้งความหวังกับร่างกายของตัวเอง แต่แน่นอนว่าเขายังอยู่ในช่วงพักฟื้น จะรวดเร็วทันใจทุกอย่างคงไม่ได้

เงินตัวยังคงเล่าเรื่องน่าสนใจของการทำงานในพื้นที่ต่ำกว่าเขต E ให้ฟัง เขาได้ฝึกงานตั้งแต่สอบเข้าเรียนระดับปริญญาเอกได้ เรื่องนี้ทำให้เยี่ยหลินยิ่งอิจฉาเข้าไปใหญ่

ผู้คนบนทางเดินค่อยๆ มากขึ้น เดิมเยี่ยหลินไม่รู้สึกละอายอะไร แต่ผู้คนที่เดินสวนมา นอกจากหมอกับพยาบาลเอไอแล้ว เขายังเห็นตำรวจจักรกลด้วย

“เกิดอะไรขึ้น” เขาขัดจังหวะการบรรยายของเงินตัว ทั้งสองคนหยุดยืนอยู่กับที่

เงินตัวถูกตำรวจสองคนเบียดไปอยู่ด้านหนึ่ง เขาเองก็จับตันชนปลาย

ไม่ถูก “ไม่รู้สิ...มีใครมาหรือเปล่า”

เยี่ยหลินไม่ได้พูดอะไร เขามองไปยังสุดปลายทางเดิน ตรงนั้นมีลิฟต์
แถวหนึ่ง สี่ตัวทางซ้ายนำไปสู่ชั้นที่ต่ำกว่า และตอนนี้ตัวเลขด้านบนก็กำลัง
เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สุดท้ายกะพริบสามครั้งเมื่อถึงชั้นที่พวกเขาอยู่

ตำรวจจราจรที่อยู่โดยรอบถอยหลังเปิดทาง ตั้งทำป้องกันจนกระทั่ง
ประตูลิฟต์เปิดออกช้าๆ

เยี่ยหลินเห็นโกลิอัท

เธอเดินนำหน้าสุด อายแซ่โด้ว์เปลี่ยนมาเป็นสีดำ มือข้างหนึ่งดันประตูลิฟต์ไว้
มือจะพอลโลตามมาติดๆ พอเยี่ยหลินเห็นอีกฝ่ายก็รู้สึกปวดที่ไหล่และ
แผ่นหลังอีก โชคดีมีเงินตัวประคองเอาไว้

เห็นได้ชัดว่าภายในลิฟต์ไม่ได้มีแค่พวกเขาสองคน สายตาของเยี่ยหลิน
เลื่อนไปด้านหลังสุดโดยอัตโนมัติ

เขาเห็นชายคนหนึ่งถูกมัดด้วยเครื่องพันธนาการ

เครื่องพันธนาการมีหน้าตาเหมือนปีกนกกระเรียนสีขาวขนาดใหญ่ มัน
เหมือนงอกออกมาจากกระดูกสะบักของอีกฝ่าย ห่อหุ้มทั้งร่างเอาไว้ ได้จับ
ของชายคนนั้นยังสวมที่ครอบปากโลหะสีเงิน ซึ่งทำให้ดูเหมือนนกที่สูญเสีย
จะงอยปาก

เขาถูกวางนอนลงในอุปกรณ์เคลื่อนย้ายอัตโนมัติ โกลิอัทซึ่งเดินอยู่
ด้านหน้าตรงไปเจรจากับเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์

“จอร์จอยู่ไหม” เธอไม่อ้อมค้อม เยี่ยหลินได้ยินชื่อหมอที่ตนคุ้นเคย

จอร์จกำลังรีบมา

ตลอดชั้นตอนทั้งหมดนั้น อะพอลโลไม่แสดงท่าทีใดๆ มีเพียงบางครั้ง
ที่เขาแสดงความหงุดหงิดเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ถูกชะตากับอุปกรณ์
เคลื่อนย้ายอัตโนมัติที่ดูคล้ายโลงศพข้างตัว จึงคอยรักษาระยะห่างไว้ครึ่งก้าว
เสมอ

โกลิอัทรอลักพัก จอร์จก็วิ่งกระหืดกระหอบมาถึง เขาสังเกตเห็น
เยี่ยหลินก่อน

“เกิดอะไรขึ้น” เขาหันไปถามเธอเร็วๆ

ในที่สุดโกลิอัทก็แสดงความวิตกกังวลตามปกติ เธอตอบกระอัก-กระอ่วน “สูญเสียการควบคุมตัว เขต R ชั่งเขาไว้ไม่อยู่”

จอร์จถอนหายใจ “ตอนนี้ประตูกำลังใช้การไม่ได้ชั่วคราว อีกอย่าง ยาระงับประสาทไม่ช่วยอะไร เขาต้องพึ่งตัวเองเท่านั้น”

อะพอลโลประชิดทันที “ก็ให้ไปขุดแคปซูลกู้ชีพในพื้นที่เย็นจัดเพื่อส่งบัสติอาร์มณัศจรรย์”

โกลิอัทเหลือบมองอีกฝ่ายอย่างไม่เห็นด้วย อะพอลโลส่ายหน้าแล้วเอ่ยอย่างเฉยชา “ถ้าสูญเสียความเป็นตัวตนก็ต้องพบกับความตาย โครนอสรู้ความจริงข้อนี้ดีกว่าพวกเรา”

โกลิอัทเงยบไป เห็นได้ชัดว่าเธอลังเล กระทั่งจอร์จตัดสินใจหันมาทางเยี่ยหลินด้วยท่าทางอับจน หลับตากัดฟันพูด “ทำไมเราไม่ลองชะตอนนี้เลยล่ะ”

โกลิอัทแสดงสีหน้างุนงง ครู่ต่อมาจึงเลื่อนสายตามาหยุดอยู่ที่ใบหน้าของเยี่ยหลินซึ่งอยู่ด้านข้าง

อะพอลโลแค้นหัวเราะ เขาไม่ได้มองเยี่ยหลิน น้ำเสียงคล้ายกับกำลังพูดเรื่องตลกที่ทั้งน่าขันและหยาบคาย “เขาม่าหมอนี่แน่ ของย้อมแมวที่เหมือนกับขยะนี่”

ตอนที่เยี่ยหลินถูกนำตัวไปยังเขต R โดยไม่รู้สาเหตุ ตัวเขายังคงไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เขาเพิ่งได้รับผลตรวจว่าจำเป็นต้องพักฟื้นเนื่องจากออกกำลังกายหนักเกินไป แต่ยังไม่ทันได้พัก เขาก็ถูกพวกจอร์จพาตัวลงมายังชั้นล่างสุดแล้ว

หมอจ่ายวิตามินให้เขาหนึ่งกระปุก เยี่ยหลินเอาใส่ปากหนึ่งเม็ด มันเปรี้ยวจนรู้สึกขมเล็กน้อย

ใบหน้าของจอร์จเรียกได้ว่าอ่อนโยนและเป็นมิตร เขาരുบบัตรประจำตัวของตัวเองแล้วส่งสัญญาณให้เยี่ยหลินเข้าไปในประตูบานที่สอง

“ที่นี่คือที่ไหน” เยี่ยหลินมองรอบๆ

ในคู่มือมีการแนะนำสภาพในแต่ละชั้นของม้าไม้ไว้ทั้งหมด เหนือเขต E

ขึ้นไปเป็นพื้นที่สำหรับการเรียนและการดำรงชีวิต เขต E รวมถึงชั้นที่ต่ำกว่าเขต E ลงไปเป็นพื้นที่ทำงานหลัก ในบรรดานั้น เขต M N O P และ Q จะมีสถานีศูนย์กลางแรงโน้มถ่วงสำหรับรักษาการโคจรของโลกกระจายอยู่ทั่วพื้นที่ มองจากภายนอกแล้วเหมือนหมวดสีดาทองที่ยื่นยาวออกไปในอวกาศทั่วทุกทิศทางอย่างไม่มีจุดสิ้นสุด เพื่อเชื่อมดาวเทียมซึ่งโคจรด้วยแรงโน้มถ่วงและหมุนรอบวงแหวนดาวเคราะห์ขนาดยักษ์ได้โลกไว้ให้อยู่ในระยะห่างเท่า ๆ กัน

เดิมเยี่ยหลินคิดว่าพอลงไปถึงเขต R น่าจะเห็นวงแหวนดาวเคราะห์และวงโคจรแรงโน้มถ่วงได้ แต่เมื่อจอร์จเปิดประตู เขากลับเห็นเพียงท้องทะเลสีครามไร้ขอบเขต

“นี่คือทะเลของจริงเหรอ” เยี่ยหลินอดยื่นมือออกไปสัมผัสกระຈຈสีครามไม่ได้ แต่ถูกจอร์จหยุดไว้

“อันที่จริงมันก็คือซีกโลกใต้ที่มนุษย์สร้างขึ้น” จอร์จเปิดประตูบานที่สามพร้อมส่งสัญญาณให้เยี่ยหลินตามเขาเข้าไป แสงของทะเลสีครามตรงนี้มีดีกว่าพื้นที่ครึ่งบนมาก ผลลัพธ์ของแสงประดิษฐ์ทำให้แม้แต่สีของน้ำทะเลยังดูเป็นสีฟ้าครามได้อย่างน่าอัศจรรย์ เยี่ยหลินรู้สึกเหมือนกำลังเดินทางไปยังร่องลึกก้นมหาสมุทร

“ผมนึกว่าจะเป็นสีดำทั้งหมด” เยี่ยหลินเอ่ย

จอร์จยิ้ม พวกเขาเดินทางผ่านทางเดินทอดยาวเหมือนกับลำน้ำ เยี่ยหลินเงยหน้าโดยไม่รู้ตัว “ดวงจันทร์” สีดาที่ลอยอยู่ในช่องแสงดูเล็กลงถนัดตา บ่งบอกว่าพวกเขาอยู่ในจุดที่ลึกมากจริงๆ

“ยังเหลืออีกกี่ประตู” เยี่ยหลินถาม

จอร์จ “มีประตูทั้งหมดสิบสามบาน”

เยี่ยหลินชะงักเล็กน้อย เขาไม่ค่อยเข้าใจนัก “ตกลงให้ผมมาทำอะไร”

จอร์จหลุดเสียงคล้ายกับจะพูดอะไรบางอย่างแต่ก็พูดไม่ออก เขาเปิดประตูบานสุดท้าย และเหมือนจะหาเหตุผลได้ในที่สุด “คุณอยู่ที่มาไม่นานแล้ว เคยคิดเรื่องหางานบ้างไหม”

เซต R (จู)

ก่อนที่ จอร์จจะถามคำถามนี้ แน่หนอว่าเยียห์ลินอยากทำงานสักอย่างในม៉าไม่ เพราะอย่างแรกคือ มนุษย์มักรู้สึกไม่มั่นใจกับสิ่งที่ไม่รู้เสมอ เขายังไม่เคยไปซีกโลกเหนือ จึงไม่รู้ว่าจะหางานทางนั้นได้หรือเปล่า อย่างที่สองต่อให้มองอย่างไรวิศวกรยานยนต์ก็ไม่ใช่อาชีพที่เหมือนนาศัต เขาจึงอยากเปลี่ยนอาชีพเต็มที่ อย่างที่สาม เขายังมีภาระหนี้จำนองบ้านอยู่

จอร์จถามคำถามนี้ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ดูเหมือนการกระทำของเจ้านายผู้ชั่วร้ายที่กำลังหลอกให้พนักงานเซ็นสัญญาซื้อขายตัว

เยียห์ลินล้งเล่ก่อนเอ่ยอย่างไม่แน่ใจ “คะแนนวิชาเฉพาะของผมไม่ค่อยดีเท่าไร...”

จอร์จตรงไปตรงมามาก “ความจริงคุณเองก็รู้ว่าสาขาวิชาชีพของคุณไม่ได้สำคัญขนาดนั้น”

เยียห์ลิน “...”

ไม่ว่าเขาจะเห็นด้วยหรือไม่ จอร์จก็เปิดประตูบานสุดท้ายเบื้องหน้าเขาแล้ว แน่หนอว่าไม่มีเหตุการณ์น่ากลัวเกิดขึ้น นอกจากมีอะพอลโลกับโกลิธท์อยู่โน้น

เยียห์ลินเริ่มเครียดขึ้นมาอีกครั้ง

โกลิธท์รู้สึกผิดเล็กน้อย เธอถาม “นายยังโอเคไหม เยียห์ลิน”

เยียห์ลินตอบเธอ “ตอนนี้ก็พอได้อยู่”

โกลิธท์พยักหน้า เธอเหลือบมองอะพอลโลแวบหนึ่ง อีกฝ่ายหยิบ

ชุดเกราะเสริมพลังชุดหนึ่งออกมาอย่างไม่เต็มใจ

เยี่ยหลิน “?”

ไม่จริงใช่ไหม ทรมานฉันในชั้นเรียนยังพอว่า แต่ยังจะทรมานฉัน
ตอนนี้อีกเหรอ!

อะพอลโลออกคำสั่ง “ใส่ซะ”

เยี่ยหลินอยากพูดอะไรบางอย่าง แต่จอร์จยื่นมือมากดไหล่เขาไว้ “ผม
แนะนำว่าทางที่ดีคุณควรทำตามที่เขาบอก”

เมื่อเผชิญหน้ากับสองผู้บุกเบิก คนปกติย่อมไม่มีความคิดต่อต้าน
หรือท้าทาย เยี่ยหลินทำตามคำที่ว่า “รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” รีบเปลี่ยน
มาสวมกระเปาะชุดเกราะเสริมพลังโดยมีอะพอลโลคอยปรับแก้รายละเอียดให้

“ความดันของที่นี่เป็น 1.5 เท่าของชั้นบน” อะพอลโลส่งสัญญาณให้
เยี่ยหลินลองขยับมือเท้า “น้ำหนักเป็นไง”

เยี่ยหลินแทบไม่รู้สึกละเลย โครงค้ำยันโลหะห่อหุ้มข้อต่อ ส่วน
โครงเหล็กป้องกันกระดุกสันหลังแนบสนิทไปกับแผ่นหลังเหมือนแฉักเก็ต
ธรรมดาๆ ตัวหนึ่ง

“ตกลงว่าผมต้องทำอะไร” เยี่ยหลินถาม

พื้นที่ในห้องที่พวกเขาอยู่นั้นไม่ได้กว้าง บานกระจกสูงจากพื้นจรดเพดาน
ถูกม่านบังแสงหนาหนักปิดไว้อย่างมิดชิด สิ่งเดียวที่ดูไม่เข้ากับที่นี่คือเปียโน
วินเทจทางซ้ายมือของห้อง

“ทางที่ดีให้เขาสวมชุดป้องกันอีกตัวดีกว่า” โกลิอัทพูดด้วยความกังวล
อะพอลโลหัวเราะเยาะ “ชุดป้องกันมีประโยชน์อะไร การโจมตีจะทำให้
เขารอดกว่าการตั้งรับ”

เยี่ยหลินถามตามจิตใต้สำนึก “ตอนนี้ผมอยู่ในโหมดอะไร”

อะพอลโล “โหมดโจมตีด้วยยานอวกาศ แล้วฉันก็ติดตั้งจรวดมิสไซล์
ให้หายด้วย นายลองใช้ดูได้”

จรวดมิสไซล์ อาวุธนิวเคลียร์ที่มีอำนาจทำลายล้างเรือบรรทุกเครื่องบิน
ได้ครั้งละ

เยี่ยหลินงจนต้องถามซ้ำ “ที่พวกคุณเรียกผมมาก็เพื่อทดสอบจรวดมิสไซล์นี่หรอ”

จอร์จยังมีอารมณ์เล่นมุก “เราหวังว่าคุณจะไม่ต้องใช้มันมากกว่านะ”
โกลิอัทหรีตาแล้วพูดขึ้นว่า “เขาตื่นแล้ว”

ราวกับรับรู้ได้เป็นอย่างดีน่าประหลาดว่าคำว่า “เขาตื่นแล้ว” คือคาถามรณะ ทุกคนเงยกริบถึงขนาดที่เยี่ยหลินยังรู้สึกว่ แค่เสียงลมหายใจของตัวเองยังดังเกินไป เขาทำได้เพียงพยายามสูดหายใจเข้าและอดทนไม่ให้อาเจียน

อะพอลโลกับโกลิอัทสบตากัน พวกเขาเดินถอยหลังไปสองสามก้าว ส่วนจอร์จออกจากห้องไปแล้ว

“ตอนนี้ฟังฉันนะ” เสียงของโกลิอัทแผ่วเบาและเชื่องช้า เหมือนเธอกำลังพูดทีละคำ “นายพกหนังสือมาด้วยหรือเปล่า”

ถึงแม้เยี่ยหลินจะรู้สึกแปลกใจ แต่ก็ตอบกลับเธอเสียงเบา “ผมเอามาแค่คู่มือของม้าไม้”

อะพอลโลส่งเสียง “ชิ” เขาพิมพ์บางอย่างซึ่งเยี่ยหลินได้ยินไม่ถนัดเวลาเดียวกันนั้นเอง ม่านบังแดดทั้งสี่ด้านก็เลื่อนขึ้นช้าๆ

ถึงจะเตรียมใจไว้แล้วว่าเวลานี้พวกเขาอยู่ใต้ทะเล แต่ความรู้สึกตอนที่มองเห็นจริง ๆ กลับแตกต่างโดยสิ้นเชิง แสงไฟจากสปอตไลท์อัจฉริยะซึ่งลอยอยู่รอบกระเจกสีครามสูงจากพื้นจุดเพดานก่อให้เกิดแสงเงาที่ปริบวบวบอยู่ในห้องทะเลลึก เยี่ยหลินรู้สึกว่าพวกเขาสามคนเหมือนปลาซวยงามแห่งเหี่ยวที่ถูกขังอยู่ในห้อง ความรู้สึกที่เหมือนมีสายตาจับจ้องจากทั่วทุกทิศนั้นมาพร้อมกับความชื้นและกลิ่นคาวทะเล

“เขามาแล้ว” เสียงของโกลิอัทสั้นนิดๆ

อะพอลโลไม่ตอบ เยี่ยหลินเองก็ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร เขารู้สึกได้ถึงแรงกระเพื่อมของน้ำทะเลใกล้กับกระเจก สปอตไลท์ลอยคว้างขึ้นลงเหมือนดาวเทียมที่สูญเสียแรงโน้มถ่วง

ตอนที่ไฟดวงที่อยู่ใกล้สุดกำลังจะรวบ มือเรียวยาวขาวซีดข้างหนึ่ง

ก็รับมันไว้

เยี่ยหลินไม่เคยเชื่อว่าจะมีคนที่สามารถเดินอยู่ในท้องทะเลลึกเหมือนกับเดินบนพื้นราบได้ นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะอธิบายได้ด้วยทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ รึว่าน้ำทะเลทำให้ใบหน้าของผู้มาเยือนพราเลือน เยี่ยหลินพบว่าอีกฝ่ายสวมเพียงชุดนอน รวากับแค่ออกมาเดินเล่นในสวนบ้านตัวเองหลังจากดื่มชา ยามบ่าย

“เยี่ยหลิน พุดลี” เสียงของโกลิอัทฟังไม่ค่อยชัดเท่าไร เธอเร่ง “อ่านอะไรก็ได้”

เยี่ยหลินพยักหน้า เขาหยิบคู่มือออกมาอย่างรื้อร้น ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเปิดไปหน้าไหน

“เมื่อเปลวเพลิงของสุริยันลามเลียทั่วผืนฟ้า ข้าเห็นรัศมีของดวงดารา ปกคลุมทั่วจักรวาลอันมืดมิดไร้แสง...” พออ่านมาถึงตรงนี้เขาก็หยุด เนื่องจากเสียงน้ำทะเลที่ซัดกระแทกกระຈเหมือนอุปกรณ์รบกวนสัญญาณ เยี่ยหลินรู้สึกได้ว่ามีของเหลวอุ่นๆ สองสายทะลักออกมาจากรูจมูกของเขา จากนั้นบนหนังสือคู่มือก็ปรากฏจุดสีแดงสองสามจุด

เยี่ยหลินสัมผัสได้อย่างเลือนรางว่าบางทีนี้อาจเป็นความสามารถ “ที่ยากจะนิยาม” เช่นเดียวกับที่โกลิอัทและอะพอลโลมี ทว่าตอนนี้เขาไม่เหลือสมองไว้คิดอะไรแล้วแม้กระทั่งเรื่องที่ว่าสิ่งมีชีวิตอย่าง “ผู้บุกเบิก” คืออะไร

ภาพคนทั้งสามมองออกไปนอกกระຈราวกับกำลังเผชิญศัตรูที่น่าเกรงขามนั้นดูตลกเล็กน้อย เยี่ยหลินอ่านพร้อมกับพยายามขีดเลื่อกำเดาที่ไหลออกมา แรงกระเพื่อมของกระแสน้ำได้ทะเลลึกชวนให้รู้สึกหวาดหวั่น เยี่ยหลินเห็นผู้ที่กำลัง “เดินเล่น” อยู่นอกห้องซึ่งเหมือนกับอ่างอาบน้ำ โยนไฟดวงนั้นทิ้งก่อนยกฝ่ามือขึ้นสูงกระแทกลงบนกระຈสี่คราม

“หมอบลง!” อะพอลโลตะโกน

เหมือนกับฉากในการแสดงมายากล เยี่ยหลินไม่มีเวลาตอบสนองเลย แม้แต่น้อย อยู่ๆ กระຈเบื้องหน้าก็หายไปส่วนหนึ่ง น้ำทะเลท่วมทะลักเข้ามา โกลิอัทตะโกนว่า “จอร์จ!” ระบบป้องกันของชุดกระຈที่เยี่ยหลินสวมเปิดทำงานโดยอัตโนมัติ เขาถูกอะพอลโลกดศีรษะไว้ แต่เพราะแรงกระแทกของน้ำทะเล

รุนแรงเกินไปจึงทำเอาเขาหมดสติไปสองสามวินาที

แรงดันน้ำภายในห้องลดลงอย่างรวดเร็ว คงเป็นฝีมือของจอร์จที่อยู่ด้านนอก ไม่รู้ว่าผิวกระจกคืนตัวกลับมาได้อย่างไร เพราะตอนที่เยี่ยหลินคืนสติแล้วก็ยังถูกอะพอลโลกดไว้อยู่

ก่อนที่น้ำทะเลจะถูกสูบออกจนหมด เยี่ยหลินจมอยู่ใต้น้ำทั้งตัวด้วยความที่ชุดเกราะมีฟังก์ชันการหายใจในน้ำ จึงทำให้เขาสามารถมองเห็นใบหน้าที่ผู้มาเยือนได้อย่างชัดเจนผ่านแว่นป้องกัน

การปรับปรุงและวิวัฒนาการทางชีววิทยาในปัจจุบันมาถึงจุดที่สามารถคัดเลือกอวัยวะต่างๆ ที่ดูดีบนใบหน้าที่พ่อและแม่ได้ จึงมั่นใจได้ว่าเลือดเนื้อเชื้อไขนั้นจะมีรูปลักษณะที่ยอดเยี่ยมโดยไม่สูญเสียเอกลักษณ์ไปอย่างไรก็ตาม ใบหน้าที่เยี่ยหลินมองเห็นนั้นดูสมบูรณแบบราวกับภาพฝันจนยากจะแยกแยะว่าเป็นความจริงหรือภาพลวงตา

“โครนอส” น้ำเสียงของโกลิอัทฟังดูนุ่มนวล ดวงตาสีเทาคล้ายลูกแก้วของเธอจับจ้องคนที่อยู่เบื้องหน้าโดยไม่ละสายตา ก่อนพูดอย่างจริงจัง “โครนอส พระบิดาแห่งสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ ลูกสาวด้อนนวนขอการอภัยจากท่าน”

อะพอลโลดิ่งศีรษะของเยี่ยหลินขึ้นพ้นผิวน้ำ เลือดกำเดายังคงไหลออกจากจมูกเขา ความสามารถของโกลิอัทที่คล้ายกับ “การปลอมประโลมจิตใจ” อาจมีประโยชน์ต่อผู้บุกเบิก ทว่าสำหรับมนุษย์ทั่วไปแล้วมันเป็นการรบกวนโสตประสาทอย่างรุนแรง

อันที่จริงอะพอลโลก็ไม่ได้ดีไปกว่ากันเท่าไร เขาเหมือนสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมกินพืชเป็นอาหารที่กำลังเผชิญหน้ากับนักล่าผู้นำเกรงขาม เห็นชัดว่าเขาไม่ใช่ตัวเลือกที่ปลอดภัยอะไร ซ้ำร้ายตอนนี้ยังเหมือนสุนัขหูลู่อ่อนแอน่าสงสารด้วย

ดูเหมือนว่าคำอ้อนวอนของโกลิอัทจะไม่เป็นผล โครนอสเข้ามาประชิดตัวทั้งสองคนอย่างเงียบๆ สีหน้าดูจมัวมัวฟิล์มที่ไร้รูปภาพ แขนยาวยื่นออกมาบีบคอเยี่ยหลิน แล้วยกเขาจนตัวลอยไม่ต่างจากลูกไก่ตัวน้อย

“อย่าฆ่าเขา!” อะพอลโลใช้เรียวแรงแทบทั้งหมดจึงสามารถคว้าแขนของโครนอสไว้ได้ “ลองดูให้ดีว่าเขาเหมือนใคร!”

เยียหลินหายใจไม่ออก หูอื้อตาลาย ใบหน้าซีดขาวจนน่ากลัว น้ำจากร่างเปียกชุ่มไหลโกรก น้ำทะเลภายในห้องค่อยๆ ลดลง เยียหลินมองจากด้านบน เห็นเท้าเปลือยเปล่าของอีกฝ่ายวางๆ เขาอยากยิงจรวดมิสไซล์ใส่มัน แต่ทำได้เพียงหายใจเสียงพืดฟาดออกจากปาก

ทันใดนั้นก็มียเสียงเหมะ เลือดกำเดาของเขาหยดลงบนใบหน้าของคนด้านล่าง

อะพอลโล “...”

โกลิอัท “...”

เยียหลินกะพริบตาปริบๆ ตัวเขาเองก็ตกใจและคิดจะยื่นมือออกไปเซ็ดโดยอัตโนมัติ

ไม่รู้เพราะได้กลิ่นเลือดหรือเปล่า ดวงตาของโครนอสจึงสั่นไหวน้อยๆ เขาคลายมือที่บีบคอของเยียหลินออก ก่อนที่วินาทีถัดมาจะมีเลือดหยดลงบนริมฝีปากของเขาอีกหยด

“...ขอโทษ” เยียหลินหายใจอย่างอ่อนแรง เขารู้สึกว่าตัวเองเหมือนไก่ทอดในกล่องเดลิเวอรี่ที่ทำได้เพียงพยายามอธิบาย “ผมควบคุมมันไม่ได้”

โครนอสเอาแต่เงยหน้ามองเขาเสียบๆ ส่วนเยียหลินคิดอย่างสิ้นหวังว่าเขาจะถูกบีบคอตาย ทว่าอยู่ๆ ชายคนนั้นก็เผยปากแล้วแลบลิ้นออกมาเลียเลือดที่หยดแถวริมฝีปากจนหมด

เมื่อเยียหลินฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็พบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องดูแลผู้ป่วยวิกฤตของโรงพยาบาลปืฟาง ลำคอของเขาถูกพันด้วยวัสดุคล้ายผ้าพันแผล ขนาดจะขยับศีรษะยังยาก

โกลิอัทเป็นคนแรกที่เห็นว่าเขาฟื้น เธอมีท่าทีตื่นเต้นดีใจอย่างไม่ปิดบัง

“รู้สึกยังงัยบ้าง” เธอถามด้วยความกังวล

เยียหลินเอนตัวฟังหมอน เขาพบว่าไม่เพียงแค่ลำคอ แต่ตั้งแต่หน้าอกลงไปเหมือนจะขยับไม่ค่อยได้

โกลิอัทขอโทษ “นายกระดุกซีโครงหักสองซี่ เซิงกรานเคล็ด กล้ามเนื้อ
น่องฉีกขาด สองสามวันนี้อ่าเพ็งเคลื่อนไหวจะดีกว่า”

เยี่ยหลินไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี ความจริงเขารู้สึกโชคดียิ่งเดียว อย่างน้อย
ก็สภาพดีกว่าตอนที่เพ็งถูกขุดออกมาจากพื้นที่เย็นจัดมาก

“โครนอส” เยี่ยหลินเอ่ยออกมาได้คำเดียวก็หอบหายใจ “เขาเป็นใคร
กันแน่”

โกลิอัทรู้อยู่แล้วว่าเขาคงถามจึงไม่คิดปิดบัง “เขาเป็นผู้บุกเบิกรุ่นแรก
พระบิดาแห่งสวรรค์ของเรา”

เยี่ยหลิน “พวกคุณเกี่ยวข้องกันทางสายเลือดหรือ”

โกลิอัทส่ายหัว “เปล่า พวกเราต่างกันโดยสิ้นเชิง แน่หนอนว่าฉันกับ
นายก็ไม่เหมือนกัน เพียงแต่โครนอสพิเศษกว่าตรงที่เขาเป็นรูปแบบขั้นสูงสุด
เพียงหนึ่งเดียวของโครงการเครื่องหมายนำทาง”

เยี่ยหลินถอนหายใจ “ผมคิดว่าเขาเป็นแค่คนบ้าคนหนึ่ง” เขาพูดด้วยความ
รู้สึกท้อแท้ “เขาคิดจะฆ่าผมจริง ๆ”

สีหน้าของโกลิอัทซับซ้อน สายตาที่เขามองเยี่ยหลินสามารถทำให้
คนเข้าใจผิดว่าทั้งสองคนเคยพบกันมานานแล้ว เยี่ยหลินไม่ใช่คนโง่ เขา
พอจะรู้เลา ๆ ว่าหน้าตาของตัวเองในตอนนี้อาจเหมือนใครสักคนแน่ ไม่อย่างนั้น
พวกจอร์จคงไม่พาเขาไปที่เขต R

“พวกคุณรู้ใช่ไหมว่าใบหน้าของผมเป็นของปลอม” เยี่ยหลินถาม
อย่างใจเย็น

โกลิอัทยิ้มอย่างที่เห็นได้ไม่บ่อยนักและมันทำให้เธอดูอ่อนโยนขึ้น
“ฉันรู้ ตอนที่นายถูกช่วยออกมาจากแคปซูลกู้ชีพ ฉันเคยเห็นหน้านายแล้ว”

เยี่ยหลินนึกภาพนั้นครู่หนึ่ง พลันรู้สึกว่าเขาตัวเองทำให้จอประสาทตา
ของผู้บุกเบิกแสนยิ่งใหญ่แปดเปื้อน

โกลิอัทจ้องมองเขา ทว่าสายตาคลายกับมองผ่านเขาไปยังคนอื่น
“แต่พวกเราทำอะไรไม่ได้แล้วจริง ๆ ในอดีตเราสร้างเอไอที่มีรูปร่างหน้าตา
คล้ายมนุษย์ขึ้นมาบ้างไม่ถ้วน ระดับความเสมือนจริงสูงถึงสามร้อยเปอร์เซ็นต์
ด้วยซ้ำ แต่มันไม่มีประโยชน์เลย โครนอสไม่ปล่อยให้พวกมันมีชีวิตอยู่เกิน

หนึ่งนาที่”

เยี่ยหลินขัดจังหวะเธอ “เพราะฉันผมเลยกลายเป็นตัวทดลองที่เป็นมนุษย์จริง ๆ คนแรกของพวกคุณ”

โกลิธรู้สึกละอายใจเล็กน้อย “ขอโทษ”

เยี่ยหลินอ้าปากจะพูด แต่เขาทำไม่ได้ชั่วขณะ เขาไม่รู้ว่าควรพูดอะไรเพื่อคลายความอึดอัด สุดท้ายทำได้เพียงถามออกไปโดยไม่คาดหวัง “ผมสามารถปฏิเสธงานนี้ได้ไหม”

โกลิธหลังเลครู้หนึ่งก่อนตอบ “ฉันหวังว่านายจะคิดดูให้ดี”

เยี่ยหลินนอนราบลงไปอย่างหมดอาลัยตายอยาก ผ่านไปพักใหญ่เหมือนเขานึกบางอย่างได้บ๊อบบี้ ถามว่า “ถ้าบ้านที่ลู่อายจู่ของผมไม่อยู่แล้ว พวกคุณยกบ้านให้ผมสักหลังได้ไหม” เขาเงยบเล็กน้อยก่อนเสริม “แล้วก็ตามต้องการหุ่นยนต์วิศวกรเอไอทรงกระเป๋าดำเดินทางยี่สิบสี่ชั่วโมงในสามทหารเสือ”

ยี่สิบสี่นิ้ว (1)

หนึ่งเดือน ต่อมา เยียหลินเข้ามาในเขต R อีกครั้ง ครั้งนั้นนอกจากชุดเกราะเสริมพลังแล้ว เขายังสวมชุดป้องกันอีกชุดและมาพร้อมหุ่นยนต์เอไอขนาดยี่สิบสี่นิ้วที่เพิ่งยื่นขอไปด้วย

ว่ากันตามจริง เจ้ายี่สิบสี่นิ้วนั้นโบราณคร่ำครึมาก ข้อมูลที่อยู่ในตัวมันถูกกระเรียนชาวรุ่นหลังศึกษาค้นคว้าจนปรับปรุง ต่อให้เก็บไว้ในพื้นที่ทำงานก็ไร้ประโยชน์ ดังนั้นเยียหลินจึงได้มันมาอย่างง่ายดาย เมื่อเปรียบเทียบกับมนุษย์เอไอที่ครองตลาดใหญ่ในปัจจุบัน เจ้ายี่สิบสี่นิ้วไม่มีฟังก์ชันเสียงพูดด้วยซ้ำ หลอดเสียงของมันคล้ายกับเสียงของมินเนียน ถ้าไม่ใช่ “อาปาปา” ก็ “อืออู”

จอร์จอยากรู้เหลือเกินว่าทำไมเขาถึงอยากได้เจ้ายี่สิบสี่นิ้วนัก

“ผมคิดว่าคุณจะขอเอไอประเภทบริการสังคมเสียอีก” จอร์จเอ่ย

เยียหลินตกตะลึง “ขอได้เหรอ!”

จอร์จยิ้มเล็กน้อยพลางตอบ “ตอนนี้ไม่ได้แล้ว”

เยียหลิน “...”

นอกจากจอร์จจะเป็นศิษย์แพทย์ระบบประสาทที่เก่งกาจแล้ว เขายังเป็นหนึ่งในผู้นำทางไปไอน์ของกลุ่มกระเรียนชาวยุคปัจจุบันด้วย อย่างที่เคยบอกไว้ก่อนหน้านี้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างกระเรียนชาวกับผู้ถูกเบกในทุกวันนี้มีทั้งแบบร่วมมือและต่างคนต่างอยู่ โกลิอัทกับเขายังถือว่าพอพูดคุยกันได้

แต่อะพอลโลนั้นไม่ซึ้งแะกันเลย

“ผู้บุกเบิกรุ่นแรกสุดและรุ่นที่หนึ่งมีไมตรีกับกระเรียนชาวรุ่นบุกเบิกเท่านั้น” จอร์จอธิบาย “เหมือนพ่อแม่ เหมือนอาจารย์ เหมือนผู้อาวุโส เหมือนพี่น้อง เหมือนเพื่อนสนิท และเหมือนคนรัก ที่พูดมานี้แทบจะสรุปความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาได้ทั้งหมด”

เย้ยหลินไม่เข้าใจ “ฉันความสัมพันธ์เมื่อก่อนก็ดีมากใช่ไหม”

จอร์จมองเขาด้วยสีหน้าเหมือนมองเด็กน้อย “เย้ยหลินที่รัก คุณต้องรู้ว่า ตามกระบวนการวิวัฒนาการทางชีววิทยาที่เหมาะสมที่สุด การดำรงอยู่ของทวยเทพไม่ควรถูกจำกัด กระเรียนชาวในยุคปัจจุบันไม่คาดหวังที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับผู้บุกเบิกรุ่นสอง สาม และสี่จนเกินไป เนื่องจากมันจะทำให้เทพเจ้าเปลี่ยนมาเห็นแก่ตัว อ่อนแอ และจมอยู่ในจริยธรรมทางความรู้สึกอันตื้นเขิน พวกเขาจะเปลี่ยนไปปกป้องคนที่ตัวเองต้องการปกป้องเท่านั้น”

เย้ยหลินคาดไม่ถึงเล็กน้อย เขาถามกลับ “พวกคุณก็เลยต้องการให้ผู้บุกเบิกกลายเป็นเอไออันไหนหรอ”

จอร์จส่ายหน้า “ไม่ใช่อยู่แล้ว เราต้องการให้ผู้บุกเบิกยิ่งใหญ่กลายเป็นเทพเจ้าที่ปกป้องโลกและมนุษยชาติ เทพเจ้าไม่อาจมีความปรารถนาส่วนตัว เขาต้องรักทุกคน” เขาเงิบไปเล็กน้อยก่อนเอ่ยต่อ “เหมือนกับกระเรียนชาวรุ่นบุกเบิก”

เย้ยหลินไม่มีความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับกระเรียนชาวยุคแรกสุดเลยสักนิด อย่างไรก็ตามแต่จำได้ทั้งห้าคน หนึ่งในนั้นที่เป็นเอไอโบราณสามตัว เขายังไม่รู้แม้แต่เพศของพวกมัน แน่หนอว่าเขาไม่เคยเข้าประตูโฮเมอร์มาก่อน จึงไม่มีทางรู้ว่าการตามหาจุดเอกฐานนั้นยากลำบากขนาดไหน แต่เรื่องสำคัญอย่างการประกอบโลกให้สำเร็จนั้น จิตใต้สำนึกของเย้ยหลินคิดว่าไม่ควรอาศัยผู้บุกเบิกเพียงไม่กี่คน

“โครนอส” ก่อนที่เย้ยหลินจะก้าวเข้าสู่ทางเดินทอดยาวของพื้นที่ R ในที่สุดเขาก็เอ่ยถึงชื่อนี้ขึ้นมา “เขามีบทบาทอะไร”

จอร์จบอกตามตรง “จากมุมมองทางชีววิทยา เขาคือผู้บุกเบิกที่

สมบูรณ์แบบที่สุด”

เยี่ยหลินสงสัยนิดหน่อย “เขาเคยเข้าประตูแล้วก็ครั้ง”

จอร์จตอบอย่างลำบากใจ “คุณคงไม่อยากรู้หรอก นั่นไม่ใช่ตัวเลขที่ทำให้รู้สึกดี”

ทั่วทั้งเขต R มีเพียงเสียงฝีเท้าของพวกเขาสองคน บนทางเดินทอดยาวท่ามกลางผนังกระจก เสียงของจอร์จฟังดูกังวานผิดปกติ สีของท้องทะเลลึกชวนให้อึดอัด มีเพียงแสงสีน้ำเงินจางๆ เท่านั้นที่สะท้อนไปมาในห้อง

“โครนอสเหมือนมนุษย์มาก จิตวิญญาณของเขาแข็งแกร่งแต่ก็เปราะบาง หลังการเสียดสีของกระเรียนขาวรุ่นบุกเบิก ความรู้สึกของเขาก็แตกสลาย เร็วจนเราคาดไม่ถึง เขาเป็นทั้งคนบ้าที่อันตรายและเทพเจ้าผู้ตกต่ำลง” จอร์จใช้มือทำท่าระเบิดตูม “น่ากลัวไม่ต่างจากวันสิ้นโลก

“พื้นที่ที่ประตูไฮเมอร์เปิดออก เราสามารถส่งโครนอสเข้าไปเพื่อระบายความโกรธของเขาได้” จอร์จถอนหายใจอีกครั้ง “แต่กว่าประตูไฮเมอร์จะเปิดออกแต่ละครั้งใช้เวลาสองปีครึ่ง ทั้งๆ ที่ด้วยศักยภาพของเขา เขาสามารถค้นหาจุดเอกฐานได้ในเวลาสั้นๆ ทั้งยังกลับออกมาได้อย่างปลอดภัย พวกเราไม่ได้หวังให้เขาตายอยู่ในนั้น เพราะถึงยังไงเขาก็มีประโยชน์”

ไดยินคำว่า “มีประโยชน์” เยี่ยหลินขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว เขาไม่ใช่คนที่มีความเห็นอกเห็นใจขนาดนั้น แต่พอได้ฟังคำพูดแบบนี้ เขาก็ยังคงคลั่งไคล้อยู่ดี

จอร์จเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างรู้สถานการณ์และแสดงท่าทางดีอกดีใจ “แต่ตอนนี้คุณมาแล้ว ครั้งก่อนก็เห็นว่าเขารู้สึกดีกับคุณทีเดียว”

เยี่ยหลินตอบด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “บางทีเขาอาจแค่ชอบเลือด ลองเปลี่ยนเป็นเลือดกำเดาของคุณหยดลงบนหน้าเขาสี ผลลัพธ์ก็คงเหมือนกัน”

จอร์จจะพริบตาแล้วถาม “คุณเลือดกรุ๊ปอะไร”

“?” เยี่ยหลิน “กรุ๊ปโอ ทำไมเหรอ”

จอร์จถอนหายใจโล่งอก “ค่อนข้างชั่ว ผมกรุ๊ปเอ”

พวกเขาหยุดหน้าประตูบานสุดท้ายอีกครั้ง เยี่ยหลินรู้สึกเหมือนมัน

เป็นพิธีกรรมบางอย่าง ต้องสวมชุดเกราะเสริมพลังแล้วคลุมทับด้วยชุดป้องกัน คล้ายกับต้องการห่ออาหารเดลิเวอรี่อย่างเขาก็คงอย่างนั้นแหละ

“คุณดูไม่เลวเลยนี่” จอร์จพูดอย่างร่าเริง

เยียหลินที่ถูกห่อหุ้มอย่างแน่นหนาแสดงความรู้สึกออกมาได้ไม่มากนัก สุดท้ายต้องพูดเอา “ผมขอขึ้นเงินเดือนได้หรือเปล่า”

จอร์จปลอบเขาอย่างใจกว้าง “ไม่ต้องห่วง ประกันจะจ่ายในอัตราสูงสุด”

“ตู้ปลากระจก” ไร้ซึ่งการเปลี่ยนแปลงใดๆ เปียโนวินเทจยังคงตั้งอยู่ตรงมุมห้อง แต่คราวนี้มันบ่งแสงถูกดึงขึ้นไว้ก่อนแล้ว เขาจึงมองเห็นน้ำทะเลด้านนอก รวมถึงไฟสปอตไลท์ที่ลอยอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล

โครนอสยืนอยู่หลังกระจกด้านที่หันเข้าหาเขาพอดี อีกฝ่ายอยู่ท่ามกลางฝูงปลาในท้องทะเลลึกด้านนอก ดูเหมือนกำลังให้อาหารพวกมันอยู่

ถ้าไม่ใช่เพราะอันตรายถึงตาย เยียหลินคงยอมรับจากใจแล้วว่าภาพตรงหน้าสวยงามพอที่จะอยู่บนฝาผนังของเพดานโบสถ์ รื้อคลื่นที่เคลื่อนไหวคลอรอบตัวโครนอสดูราวกับปีกจักจั่น เยียหลินไม่รู้ว่าใช้คำบรรยายได้ถูกต้องหรือเปล่า แต่โครนอสคล้ายกำลังเปล่งแสงอยู่จริงๆ

ในฐานะอาหารที่ถูกส่งตรงถึงที่ เยียหลินไม่กล้าเคลื่อนไหวมากนัก ชุดป้องกันที่ทั้งหนาและหนักทำให้เขาเคลื่อนไหวลำบาก สุดท้ายเขาจึงเลือกนั่งขัดสมาธิบนพื้นแล้วหยิบหนังสือที่เตรียมไว้ออกมา จากนั้นลองอ่านสักสองสามย่อหน้า

“ผมไม่รู้ว่าคุณโครนอสชอบฟังอะไร” เยียหลินเอ่ยกับตัวเอง เขาสุ่มเปิดหนังสือรวมบทกวีในมือ แล้วตัดสินใจอ่านบทที่ได้ยินมาจนคุ้นชิน

“ฉันชอบความเงียบของคุณ ราวกับคุณได้หายไป” เสียงของเยียหลินราบเรียบทว่าไม่ไร้อารมณ์ ตรงกันข้าม เขาพรรณนาอย่างเชื่องช้าและมั่นคง ราวกับกำลังกระซิบเบาๆ ข้างหู

“คุณตั้งใจฟังเสียงของฉันจากที่ห่างไกล ทว่าเสียงของฉันไม่อาจสัมผัสคุณได้”

“คล้ายกับว่าดวงตาทั้งคู่ของคุณได้หลุดลอยไปไกล เปรียบดังปากของคุณถูกผูกไว้ด้วยจุ่มพิต” อ่านมาถึงตรงนี้ เขาหยุดเล็กน้อยแล้วเงยหน้าขึ้นมอง แต่กลับไม่เห็นโครนอส เยียหลินตกใจลุกพรวด ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเคื่องเครื่องพันธนาการที่เหมือนปีกกระเรียนขาวคู่หนึ่งร่วงลงข้างเท้าเขา

ไม่ว่าโครนอสซึ่งใส่ครอบปากสีเงินเข้ามาใกล้ตั้งแต่เมื่อไร กำลังก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อมองเขา น้ำทะเลที่อยู่บนศีรษะอีกฝ่ายหยุดเหมะๆ

ก่อนเข้ามาเยียหลินใส่หูฟังที่ใช้รับสารทางเดียวไว้ มันเป็นอุปกรณ์เพียงอย่างเดียวที่สามารถใช้ติดต่อกับโลกภายนอกในกรณีฉุกเฉิน และเสียงของจอร์จก็ดังมาจากในนั้น

“ช่วยเขาใส่เครื่องพันธนาการ”

เยียหลินจำต้องเก็บปีกที่อยู่บนพื้นคูนั่นขึ้นมา แต่เขาไม่ว่าว่าจะช่วยอย่างไรดี จึงยืนอยู่ที่เดิมอย่างทำตัวไม่ถูก

โครนอสมองเขาคูหนึ่ง ก่อนหันหลังให้อย่างเชื่องช้า

เยียหลินสุดหทัยใจลึก ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้วยกแขนขึ้นสูง ปีกคู่นั้นคล้ายกับถูกดึงดูดด้วยอะไรบางอย่าง ทันใดนั้นสลักกลคมกริบก็โผล่ออกมาจากจุดสำหรับเชื่อมต่อ เหนือกระดูกสะบักของโครนอส เยียหลินได้ยินเสียงของวัตถุที่ค่อยๆ ซึมเข้าไปในเนื้อชัดเจน กลิ่นสนิมเหล็กของเลือดคลั่งกระจายทันที

จอร์จพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ถอยห่างจากเขาหน่อย”

เยียหลินแข็งทื่อไปทั้งตัว เขาค่อยๆ ถอยไปด้านหลังที่ละก้าว กระทั่งโครนอสหันกลับมา ปีกสีขาวดุจหิมะก็สยายออกก่อนจะหุบเข้าหากัน โอบรัดทั้งร่างของเจ้าตัวไว้อย่างแน่นหนา

เยียหลิน “...”

จอร์จถามอย่างหตู่ “คุณอยากอ่านบทกวีต่อไหม”

สีหน้าของเยียหลินดูแย่มาก เขาตัดสินใจปิดหูฟังบลูทูธแล้วมองไปที่ผู้บุกเบิกตรงหน้าด้วยสีหน้าซับซ้อน

ด้วยสภาพที่ถูกห่อไว้ทั้งร่าง เวลานี้โครนอสเหมือนมัมมี่ที่พร้อมจะนอนในโลงได้ทุกเมื่อ แน่หนอนว่าเมื่อเทียบกันแล้วเขาดูงดงามกว่ามาก และปีก

ลีซ่าของเขาก็เพิ่มกลิ่นอายความเป็นเทพนิยายในจินตนาการ

เยี่ยหลินถือโอกาสนี้พินิจเขาอย่างละเอียด

ผู้บุกรุกส่วนใหญ่รวมถึงโครนอสล้วนมียืนของ “ยักษ์” อยู่ รูปร่างสูงใหญ่ของเขาสร้างความกดดันให้เพศเดียวกันได้ไม่ยาก นั่นบีบให้เยี่ยหลินไม่สามารถสบสายตากับเขาได้นานนัก ผมสีแพลทินัมของโครนอสอ่อนกว่าของอะพอลโลเล็กน้อย ซึ่งนั่นทำให้สีดวงตาของเขาดูพิเศษมากขึ้น ขณะเดียวกัน เขาก็ดูเหมือนมีเชื้อสายตะวันตกผสมอยู่ เนื่องจากเครื่องหน้าไม่ได้ดูคมสันมากนัก

เยี่ยหลินตระหนักได้ว่าตัวเองเหมือนจะอยู่ใกล้อีกฝ่ายเกินไป จึงเอนตัวไปด้านหลังและเอ่ยขอโทษ

โครนอสแทบไม่กะพริบตา อีกฝ่ายมองเขาเงิบๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ

“เรามาอ่านบทกวีต่อให้จบกันดีกว่า” สุดท้ายเยี่ยหลินทำได้แค่พูดแบบนี้ เขาถือหนังสือรวมบทกวีตรงหน้าโครนอสราวกับกำลังอ่านบทความไว้อาลัยต่อหน้าป้ายหลุมศพ

เยี่ยหลินอยู่ในห้องนั้นร่วมสองชั่วโมงกว่า โกลิอัทรอรับเขาอยู่ด้านนอก

เธอพาเยี่ยหลินกลับไปโรงพยาบาลปีฟง และยื่นกรานจะให้เขาตรวจร่างกายอย่างละเอียดอีกครั้ง

“เขาไม่ได้ทำร้ายผม” เยี่ยหลินยืนยันครั้งแล้วครั้งเล่า “เครื่องพันธนาการนั้นเป็นแบบฝังเข้าไป คุณเข้าใจไหม คนที่ได้รับบาดเจ็บคือเขา”

โกลิอัทดูเหมือนจะยิ้มเล็กน้อย เธอบอกอย่างอ่อนโยน “อาการบาดเจ็บแค่นั้น สำหรับโครนอสแล้วไม่ใช่เรื่องสำคัญ นายไม่จำเป็นต้องกังวลหรอก”

เยี่ยหลินอ้าปาก แต่ไหล่ของเขาหลุดกลองอย่างท้อแท้ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ย “เขาต้องทำแบบนี้ตลอดเลยเหรอ”

โกลิอัททำหน้าสงสัย

“สวมที่ครอบปาก” เยี่ยหลินแสดงท่าทางประกอบคำพูด “แล้วก็เครื่องพันธนาการ”

โกลิอัทเงยไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “ในตอนที่อารมณ์ของเขายังไม่มั่นคง

เราทำได้เพียงเท่านี้เพื่อรับประกันความปลอดภัยของคนจำนวนมาก”

เยี่ยหลินไม่สามารถพูดอะไรได้มากกว่านั้น หลังจากตรวจค่าต่างๆ เรียบร้อยแล้วเขาถึงนึกเรื่องสำคัญอีกอย่างขึ้นมาจึงรีบถาม “ยี่สิบสี่นิ้วล่ะ”

“อยู่ที่เขต G เดียวฉันพาไป”

ในที่สุดเยี่ยหลินก็อารมณ์ดีขึ้น ถึงเขาจะยังไม่เคยไปเขต G มาก่อน แต่ตอนนี้เชื่อว่าเขาเป็นคนที่มึนงานทำในผ้าไหมอย่างเป็นทางการแล้ว นั่นหมายความว่าเยี่ยหลินสามารถรู้ดัตร์ประจำตัวของตัวเองในเขตใหญ่ต่างๆ ได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ทดลองอ่าน

ยี่สิบสี่ (2)

จากเขต E หากต้องการไปที่เขต G พวกเขาจำเป็นต้องลงไปที่เขต F ก่อน ก่อนหน้านี้เยี่ยหลินเคยได้ยินเงินตัวพูดเหมือนกันว่าตั้งแต่เขต F ลงไปอีกสี่ลำดับตัวอักษรจะเป็นพื้นที่ทำงานหลักของกระเรียนชาวเขต F เป็นฟิสิกส์ดาราศาสตร์ เขต G เป็นวิศวกรรมเอไอ เขต H เป็นชีวเคมี เขต I เป็นคณิตศาสตร์คอมพิวเตอร์ เขต J เป็นการเอาชีวิตรอดในป่าลึกและธรณีวิทยา ส่วนเขต K และ L ซึ่งเป็นสองชั้นที่อยู่เหนือศูนย์กลางวงโคจรแรงโน้มถ่วงนั้นเป็นอาณาเขตปฏิบัติการของผู้บุกเบิกส่วนเรื่องการทำงานยังคงค่อนข้างเป็นความลับ แม้ว่าเงินตัวจะมีอำนาจแต่ไม่บ่อยนักที่เขาจะลงไป

แน่นอนว่าคนแรกที่เยี่ยหลินบอกข่าวดีเรื่องได้งานที่มาไม่ถึงคือเงินตัวอีกฝ่ายยินดีกับเขามาก ในทางกลับกันเงินตัวเองก็มีหลักประกันเรื่องที่פקอาศัยชั่วคราวในซีกโลกเหนือด้วย

“แล้วตกลงว่างานของนายคืออะไรล่ะ” ก่อนมุ่งหน้าไปยังเขต G ในที่สุดเงินตัวก็ถามคำถามนี้ขึ้นมา

ตอนนี้พวกเขายู่บนรถแม็กเลฟ เงินตัวใช้บัตรประจำตัววุฒธสิทธิ์ที่นั่งโดยมีโกลิธเป็นคนขับ และเธอไม่ได้ขับเร็วนัก

เยี่ยหลินคิดอยู่นานว่าจะอธิบายงานของตัวเองในตอนนี้อย่างไร สุดท้ายจึงตอบว่า “อืม...งานเกี่ยวกับการสอนนะ”

โกลิธเหลือบมองเขาแวบหนึ่งด้วยแววตาขบขัน

เงินตัวยังไม่ได้สติกลับมา “งานสอน? นายเป็นวิศวกรยานยนต์ไม่ใช่หรือ สาขาวิชานี้จะไปสอนอะไรใครได้”

เยี่ยหลินรักขามาดชมแล้วพูดอย่างจริงจัง “เอาเป็นว่ามันเป็นงานเกี่ยวกับการสอนที่ยิ่งใหญ่มาก นายเลิกถามได้แล้ว!”

เงินตัว “...”

เมื่อมาถึงโซน G เงินตัวถือโอกาสตรวจสอบระยะไมล์ของตัวเองแล้วพูดเหินโกลัธอย่างไม่เกรงใจ “ทำไมผู้บุกเบิกอย่างพวกคุณถึงไม่ชอบจ่ายบิลนะ ครั้งก่อนก็แย่งรถของเยี่ยหลินไป ตอนนั้นเขาก็จนพออยู่แล้ว”

โกลัธทะเพริบตา วันนี้เธอทಾಯแซ่โดร์สีแดงสวยเฉียวมากเมื่ออยู่ใต้แสงธรรมชาติ “พวกเราขอเบิกไม่ได้ แต่กระเรียนขาวทำได้”

เงินตัวคิดดูก็รู้สึกว่สมเหตุสมผล แต่ยังคงเบ้ปากด้วยความหงุดหงิด

เยี่ยหลินถามอย่างไม่เข้าใจ “หมายความว่ายังไง”

เงินตัวอธิบายให้เขาฟังอย่างใจเย็น “ระดับเงินเดือนของผู้บุกเบิกสูงกว่ากระเรียนขาวอย่างพวกเราถึงสี่ห้าสิบเท่า ถ้าเข้าประตูได้ รางวัลที่ได้จากไฮเมอร์ก็จะยิ่งสูงขึ้น แต่เพราะไม่สามารถป้อนดีเอ็นเอของพวกเขาเข้าสู่ขอบเขตอำนาจรัฐบาลเอไอของไฮเมอร์ได้ ก็เลยไม่มีสวัสดิการด้านต่างๆ เรื่องเบิกเงินยิ่งไม่ได้เข้าไปใหญ่”

เยี่ยหลินตกตะลึง “นั่นมันอนาธิปไตยชัดๆ”

โกลัธเหลิกคิ้ว ท่าทางดูไม่น่าไว้ใจเท่าไร เธอจงใจขยับเข้ามาใกล้เยี่ยหลินแล้วพูดซ้ำๆ “เพราะงั้นพวกเราไม่มีใครที่ผิดกฎหมาย นอกจากไฮเมอร์จะคิดว่าจำเป็นต้องลงโทษพวกเรา”

เยี่ยหลินดูหวาดผวาวงเห็นได้ชัด เขาพูดตะกุกตะกัก “จะ...งั้นไฮเมอร์จะรู้ได้ยังไง จะลงโทษพวกคุณยังไง”

โกลัธหยักไหล่ เธอล้วนบัตรประจำตัวออกมาเตะบนทางเข้าออกอัตโนมัติของเขต G ก่อนหันไปมองเยี่ยหลิน “โครนอสเคยเกือบทำความผิดแบบที่ว่า นายเห็นสภาพของเขาในตอนนั้นก็คงรู้แล้ว”

ในฐานะเขตหลักของวิศวกรรมเอไอ หากใช้คำว่ามีชีวิตชีวาและโอ้อ่า มาอธิบายสภาพแวดล้อมในชั้น G ก็ดูจะน้อยไปหน่อย ตอนผ่านประตูแรก เข้าไป เยี่ยหลินก็ถูกลบลู่นโลหะพูดได้ลูกหนึ่งขวางที่ปากประตู

“สแกนม่านตา” มีเสาอากาศสองแท่งยื่นออกมาจากบลู่นโลหะ ครึ่งบนของบลู่นพลิกกลับด้าน เผยให้เห็นชิปที่อยู่ตรงกลาง มันออกคำสั่ง อย่างเย็นชา “แนบหน้าเข้ามา”

เงินตัวเร่งเขา “แนบเข้าไปสิ ไม่รู้สึกอะไรหรอก”

เยี่ยหลินทำได้เพียงขยับใบหน้าเข้าไปใกล้ หลังจากสแกนเรียบร้อย เขาถึงสามารถตามเข้าประตูไปได้

“เก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์ของสิ่งมีชีวิตที่นี่เป็นเอไอ” เงินตัวขึ้นนักวิชาการ ธรรมดาคนหนึ่งที่กำลังเดินเข้ามาหาท่อนพุดอย่างมั่นใจว่า “เอไอ” นักวิชาการ หยดลงตรงหน้าพวกเขา ยื่นมือมา “สวัสดีครับทุกคน ผมชื่อสวีเทียนเจ้อ”

นิ้วของเงินตัวยังคงข้อยู่ เขาลืมใบหน้าของอีกฝ่ายอย่างไม่เชื่อเท่าไรนัก ก่อนพูดด้วยความกระอักกระอ่วน “มนุษย์หรือกระหรือ!”

สวีเทียนเจ้อหัวเราะ “ของแท้แน่นอน”

พอจะมองออกว่าโกลีธไม่เคยรู้จักสวีเทียนเจ้อมาก่อนเพราะทั้งสอง คนแลกเปลี่ยนบัตรอิเล็กทรอนิกส์กันตามมารยาท เยี่ยหลินสังเกตเห็นด้วยความแปลกใจว่าตำแหน่งของอีกฝ่ายอยู่ในระดับใกล้เคียงกับจอร์จ

“ยี่สิบสี่นิ้วอยู่ที่ช่องแสง” สวีเทียนเจื่อนำพวกเขาก้าวไปบนทางเดิน ทอดยาว “มันชอบอาบแดดมาก”

เงินตัวพิมพ์ “เจ้าเอไอโบราณประหลาด ไม่นึกว่าจะชอบอาบแดด”

สวีเทียนเจ้อรูปร่างไม่สูงนัก เขาดูเด็กและมีใบหน้าอ่อนเยาว์ “อายุการใช้งานแบตเตอรี่ของผมใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว เราเลยติดตั้งแผงพลังงาน แสงอาทิตย์เพื่อความคงทนให้มันเรียบร้อย คิดไม่ถึงว่ายังมีคนยินดีรับมันไว้” เขามองเยี่ยหลินแล้วยิ้มเห็นฟันขาวทั้งปาก “คุณเยี่ยนี่ตาแหลมจริง ๆ”

เยี่ยหลินถามแบบไม่รู้ตัว “เปลี่ยนแบตเตอรี่เอาไม่ได้หรือ”

สวีเทียนเจ้อส่ายหน้า “ยี่สิบสี่นิ้วเป็นวิศวกรเอไอที่วิจัยและพัฒนาโดย กระเรียนชาวหุ่นบุกเบิก ถึงแม้จักรกลยังเก่าจะยังทนทานปลอดภัย ไม่เสียหาย

ง่าย ๆ แต่การซ่อมแซมก็ยากตามไปด้วย” ทันใดนั้นเขาก็นึกอะไรขึ้นมาได้เลย
ถามเยียหลิน “ผมจำได้ว่าคุณเยียเป็นวิศวกรยานยนต์ใช่ไหม?”

สีหน้าของเยียหลินแข็งค้างไปเล็กน้อย เขาไม่อยากยอมรับนัก “ฝีมือ
ผมไม่ดีเท่าไร” ตอนนี้ก็เลยเปลี่ยนอาชีพชั่วคราว”

เงินตัวสนับสนุนเพื่อนรักทันที “ใช่แล้ว ตอนนี้เขาเป็นคุณครูผู้ยิ่งใหญ่
และขยันขันแข็ง!”

โกลิธทกุ่มขมับคล้ายหนฟังต่อไปไม่ไหว เธอกลั่นหัวเราะ มองไป
สองฝั่งของทางเดินทอดยาว ตรงนั้นมีลำธารเทียมสายหนึ่ง หุ่นยนต์ปลา
กระโดดไปตามกระแสน้ำ ทางปลาที่ทำจากโลหะวาดหยดน้ำเป็นเส้นโค้ง
กลางอากาศ

เพดานของชั้น G แตกต่างจากชั้นอื่นๆ มันเป็นแผ่นส്മาร์ตบอร์ด
เยียหลินเงยหน้ามองขึ้นไป นึกไม่ถึงว่าบนหน้าจอก็จะมีฟังก์ชันกล้องฟุ้งฟุ้ง
ที่แต่งภาพเขาให้เหมือนเจ้าหญิงดิสนีย์หลบหนีออกมานอกวัง

เงินตัวเหี้ยมดแซนออกเพื่อลองใช้ระบบควบคุมระยะไกล ลักษณะ
คล้ายการไถหน้าจอบแท็บเล็ต เขาเดินไปพลงเงยหน้าดูซ้ายขวาแล้ว ก่อน
ส่งสัญญาณให้เยียหลินตรวจดูวันจบการศึกษาของตัวเอง “ถ้าร่างกายไม่มี
ปัญหาร้ายแรงอะไร นายก็ต้องกลับซีกโลกเหนือแล้ว”

เยียหลินก้มหน้าลง บังคับตัวเองไม่ให้มองใบหน้าบนเพดาน “กลับไป
ซีกโลกเหนือแล้วก็ต้องเข้าประตูเลยใช่ไหม?”

เงินตัวพยักหน้า “ไฮเมอร์จะปลดล็อกดีเอ็นเอของนายอัตโนมัติเมื่อ
วงล้อร่อนลงเสี่ยงทายในรอบสองปีครึ่งเปิดออก ทางที่ตินายควรภาวนาให้
ไม่ถูกเลือกเร็วเกินไป”

เยียหลินพิมพ์ “คงไม่ใช่ร้ายขนาดนั้นมั้ง...”

เงินตัวก็คิดว่าเพื่อนของเขาคงไม่ดวงซวยขนาดนั้น แต่ก็ยังเอ่ยต่อ
อีกประโยค “ไม่เป็นไร ถ้านายต้องเข้าไปจริง ๆ ฉันจะช่วยดูแลบ้านให้เอง”

ช่องแสงอยู่ห่างจากทางเดินยาวไปไม่ไกล ตลอดทางเขาได้เจอหุ่นยนต์เอไอ
แปลก ๆ ที่ทำดูได้ยากมากมายจนตาลาย ถึงขนาดที่เยียหลินรู้สึกอึดอัดกับตัวเอง

มาอยู่ในโรงเรียนเวทมนตร์ ทุกอย่างดูน่าเหลือเชื่อจนเหมือนไม่ใช่ความจริง

ไม่รู้ว่เงินตัวไปหาหุ่นยนต์แมวมาจากไหน มันหน้าแบนเหมือนแมวเปอร์เซีย แถมยังมีขนด้วย ถ้าไม่ได้มีแผ่นชิปจดจำซ่อนอยู่ในลูกตามันก็แทบไม่ต่างจากแมวจริงเลย

“นี่มันเหมือนเวทมนตร์ชัด ๆ” เยี่ยหลินลูบขนเจ้าแมวเหมียว “มันยังทำอะไรได้อีก”

เงินตัวยื่นค้อมีอมาตรงหน้าเขาแล้วบอกเสียงเรียบ “มันเปลี่ยนเป็นหมาได้ด้วย”

เยี่ยหลิน “...”

เมื่อเห็นว่าพวกเขาชอบมัน สวีเทียนเจ๋อก็บอกอย่างใจกว้าง “ถ้าพวกคุณต้องการ ผมยกให้ตัวหนึ่งฟรี ๆ เลย”

โกลิ้อทมองดูรอบ ๆ เธออดถามไม่ได้ “ที่นี่ยังมีสิ่งมีชีวิตจริง ๆ อยู่หรือเปล่า”

สวีเทียนเจ๋อคิดอยู่พักหนึ่งก่อนตอบอย่างไม่แน่ใจ “ดอกไม้อีสองสามดอกตรงช่องแสง...น่าจะมีชีวิตนะ”

เยี่ยหลินไม่กล้าคล้อยตามโดยไม่มีเหตุผล เพราะสิ่งที่เรียกว่า “อาบแดด” ก็ไม่ใช่การอาบแดดจริง ๆ เนื่องจากโดมเหนือช่องแสงนั้นเป็นแผ่นไฟประดิษฐ์เจ้ายี่สิบสี่นิ้วนอนอยู่ข้างใต้มันพร้อมส่งเสียง “กรน” ี่ ๆ แปลก ๆ

เยี่ยหลินเหลือบมอง “ดวงจันทร์สีดำ” ที่อยู่อีกด้านของช่องแสงโดยไม่รู้ตัว โกลิ้อทซึ่งยืนอยู่ด้านข้างเอ่ยเสียงเบาว่า “ประตูโฮเมอร์”

เยี่ยหลินถอนหายใจ ยิ้มเจื่อน “เหมือนจะไม่สามารถหนีมันไปได้สินะ”

โกลิ้อทมองเยี่ยหลินโดยไม่ละสายตาแล้วก็พูดว่า “เดือนหน้าฉันต้องเข้าประตูแล้ว”

เยี่ยหลินหันไปมองโกลิ้อทด้วยความตกใจ “คุณถูกเลือกแล้วหรือ”

โกลิ้อทอดหัวเราะไม่ได้ “นายลืมนไปแล้วหรือว่าดีเอ็นเอของพวกเราไม่ได้ถูกบันทึกเข้าระบบเอไอของโฮเมอร์”

เยี่ยหลินขมวดคิ้ว “แล้ว...?”

โกลิ้อทกระซิบ “ผู้บุกเบิกทุกคนเข้าไปด้วยความสมัครใจ” เธอมอง

เยียหลินอย่างอ่อนโยน “เพื่อนมนุษย์ชาติ พวกเราต้องประกอบโลกกลับคืนมา”

เยียหลินรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างจุกอยู่ในคอ ทั้งร้อนผ่าวและเจ็บปวดร้าวกับต่อมทอนซิลอักเสบ เขาลังเลอยู่นานกว่าจะเอ่ยออกมาได้ประโยคหนึ่ง “รักษาตัวด้วยนะ”

โกลิอัทพยักหน้า เธอดูไม่เหมือนคนที่ตั้งใจบอกคนอื่นด้วยเรื่องแบบนั้น “นี่ไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าหรือน่ากลัวสำหรับฉัน อีกอย่าง ถ้าฉันไม่ได้กลับมา แล้วนายได้เข้าไปในประตูของฉันพอดี เราก็คงได้เจอกัน”

เยียหลินสับสน เขาถามอย่างไม่เข้าใจ “แล้วผมจะหาคุณเจอได้อย่างไร”

โกลิอัทส่ายหน้าแล้วยิ้มอีก “เมื่อถึงเวลานายก็จะรู้เอง”

อะพอลโลไม่ได้แสดงท่าทีแปลกใจต่อเรื่องที่โกลิอัทจะเข้าประตู วันนี้เป็นคราวของเขที่ต้องมาส่งเยียหลินที่เซต R ทั้งสองคนเงยไปตลอดทาง ต้องบอกว่าบรรยายกาศนั้นน่าอัศจรรย์มาก นิ้วเท้าของเขาจิกเกร็งจนแทบจะหลุดพื้นอพาร์ตเมนต์สามห้องนอนหนึ่งห้องนั่งเล่นที่ลู่จายลุ่ยได้เลย

โดยทั่วไปแล้วอารมณ์ของผู้บุกเบิกไม่ได้ดีนัก โดยเฉพาะอะพอลโลที่เป็นรุ่นพี่หนึ่ง แต่รุ่นพี่สี่อย่างโกลิอัทกลับมีความสุขและมั่นคงทางอารมณ์กว่ามาก

ตอนที่ทั้งสองเดินทางผ่านทางเดินยาว อยู่ๆเยียหลินก็อดถามไม่ได้ “โกลิอัทชื่อว่าอะไร”

อะพอลโลปรายตามองเขา ขณะที่เยียหลินคิดว่าอีกฝ่ายคงไม่ตอบ ชายคนนั้นก็เปิดปากพูด

“เจียน่า” อะพอลโลบอกเสียงเรียบ “ไม่มีนามสกุล”

“อ้อ” เยียหลินส่งเสียงรับ เขาท่องชื่อเจียน่าในใจสองสามครั้ง ก่อนจะเหลือบมองคนข้างตัวด้วยความระแวงระวัง “แล้วคุณชื่ออะไร”

อะพอลโลล่ำลັกครู่หนึ่ง เขาทำหน้าเย็นชาพร้อมกับแสดงสีหน้าว่า
นายอยากตายหรือ

เยียหลินปลอบใจตัวเอง “ไม่บอกก็ไม่บอกสิ...” เขาเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “งั้นคุณสูงเท่าไร”

อะพอลโล “...”

เยี่ยหลินจงใจพื้มพำกับตัวเอง “รู้สึกเหมือนโครนอสจะสูงกว่าคุณ
สักห้าเซนติเมตร”

อะพอลโลสุดจะทน เขาบอกเสียงเย็น “สามเซนติเมตร เขาสูงกว่าฉัน
แค่สามเซนติเมตร” เหมือนยังไม่หายโมโห อะพอลโลมองต่ำลงไปยังใบหน้า
ของเยี่ยหลินแล้วโถมตื้อต่อ “ฉันสูงกว่านายสิบเซนติเมตรเต็มๆ เข้าใจไหม
นายคนแคระที่สูงไม่ถึงร้อยแปดสิบ”

เยี่ยหลิน “...”

ทดลองอ่าน